Олена Швець-Васіна

ПОЕЗІЯ – МЕЛОДІЯ ПАЛІТРИ

Дніпропетровська обласна бібліотека для молоді ім. М. Свєтлова
КЗВО «Дніпровська академія неперервної освіти» ДОР»
Дніпропетровська обласна бібліотека для дітей

Олена Швець-Васіна

ПОЕЗІЯ – МЕЛОДІЯ ПАЛІТРИ
Поезії

Дніпро
2020

УДК 821.161.2(477.63)
Ш 35

Поезія – Мелодія Палітри: Збірник віршів / Поезії – Дніпро, 2020. – 82 стор.

До збірки увійшли поетичні цикли патріотичної, філософської, інтимної лірики. Фізик за фахом, авторка знайшла своє покликання в поезії і музиці.

Книга розрахована на широке коло читачів, які сповідують разом з автором, що «Світ врятують Доброта, Краса і Творчість!» Приємного читання!

ISBN 978-617-95049-1-4

© Збірник поезій

ЗМІСТ

З циклу «Гей, дівчино!»……5

З циклу «Бачити лиш світло»……..27

З циклу «Родинні прізвища»……32

Кванти молодості в перекладах
Наталки Нікуліної та Миколи Миколаєнка……...38

З циклу «Дзвінки до Поета»……42

З циклу «Ще горить моя свіча»……...46

З циклу «Лети крізь час, лети!»……..51

З циклу «Поїзд бажань»……56

З циклу «Люблю і Кохаю»……62

З циклу «Мелодії Вічномиті»……65

З циклу «Поетичні кванти»……...71

З циклу «ГЕЙ, ДІВЧИНО!..»

ЛЮДИНА – КОСМОС
поема

1

Летять **Галактики**, шепочуть між собою…
Порушує Вселенську тишу тільки вибух-крик
новонародженої зірочки
або світила, що згоряє назавжди.
Сплеск – вибух – тиша…
І знову крик і спалах –
народження і смерть – навіки рядом…
Різноманітність сили звуків:
від безлічі фортисимо до безлічі піано.
Мікросекунда – й безкінечність-тиша,
різноголоса, кольорова тиша…
Пульсації таємні зла й добра
(як зойк зерна в млині чи оберти шарманки):
Сплетення їх і суміш – в кожній крапці
метагалактики і мікросвіту…

2

Ось **Сонячна галактика** пливе…
Поміж Венерою і Марсом
із охоронцем Місяцем летить
красуня Всесвіту – планета,
що має назву віддавна
з твердим, виразним складом «Зем»
і срібно-ніжним «ля» –
Зем-ля.
І кожний континент Землі
живе своїм життям бурхливим:
вогні – то свят, то війн жахливих –
палають і несуть у Космос
і страх, і сміх, і радість з горем навпіл.

3

Серед земних країн – і молодих, і древніх –
пульсує в центрі східної Європи **Україна**,
прокреслена артеріями рік і венами річок,
яка виблискує морськими і озерними очима,
що облямовані модриновими, хвойними
виткими віями. **Вона** щоранку
яскріє плетивом степів, лісів, доріг,
намистом селищ, сіл і міст,

де **Київ** як перлина дніпрова́.
Немов маленька дівчинка, **Вкраїна** –
ошатна, балакуча і співуча –
перебуває зараз у дитинстві
своєї Незалежності й хворіє,
поки дорослою не стане…

4

Моє і не моє, збагненне й невідоме –
на берегах бурхливого Дніпра
із-за підводного порога Ненаситець –
славетне **Місто** бризкає вогнями
так болісно вражаючих реклам –
інопланетних, іншомовних…
Розподіл мрій, міських районів
й кожного будинку.
На перехресті вулиць
Набережна і Космічна,
де суміш доль й вітрів Дніпрових,
стоять на роздоріжжі «**Україна – Космос**»,
мов величезні флюгери всесвітні,
два велетні-будинки – близнюки.
Вкраїнські близнюки. То пам'ять вереснева:
нагадування і пересторога…
Хай збереже Отець їх милосердий
від злої фатум-долі, що скарала
американських їх братів!

5

Серед залізного, скляного,
бетонного і кам’яного,
живого світу крізь сторіччя
корінням проростає створіння Господа –
найбільший скарб Землі –
Людина. А поруч – нелюди.
Прости, Небесний, їх:
«не усвідомлюють, що коять».
І їх, і нас прости, Всевишній!
Гріх – джерело мук совісті,
страху́ жахливого, болючого…
Іще не пізно! Іще є час для каяття!
Людина – мікроКосмос –
існує споконвічно й жити буде
під тиском чистих паростків Душі
й Космічного сумління!
Я вірую.

ПОЕЗІЯ – МЕЛОДІЯ ПАЛІТРИ

У творах переспіви - це не рідкість.
Хіба даремні за дощами зливи?
Повторне все - негоди, долі, вірші,
Нове - то лише генія властивість.

Рядків безсмертних не створити нині,
Та звуки фарб мені не зупинити,
Бо склад летить по евриці-долині,
Поезія - Мелодія Палітри.

Дай, Господи, осяяння, натхнення,
Мук, радості, і розуму, і сили,
Один рядок, короткий вірш-знамення,
Щоб серце і у темряві зоріло!

ЕНТРОПІЯ* ЧАСУ

Час сходження чи літа, чи зими,
Час рішення чи влади, чи людини,
Час натягу чи нерва, чи струни,
Час протягу в палацах чи в руїнах.
Час розпису чи церкви, чи корчми,
Час розпаду чи тлінних, чи «безсмертних»,
Час розпалу чи ватри, чи війни,
Час розпачу: таємно чи відверто?
Час руху чи вітрила, чи весла,
Час подиху небаченого в світі,
Час подиву поета чи скляра,
Час поділу чи вічності, чи миті.
Час надміру базікання чи Слів,
Час мати справжні віртуальні квіти,
Час волі графоманів чи творців,
Час дівчинки бальзаківського віку…

---

*Ентропія – міра безладдя.

КРАСУНЯМ СТЕПУ

Вкраїнське диво – наші степовички:
Чим більше років, тим осяйніше краса.
Які сніги, які дощі, яка роса
Вмивали і кохали їхні личка?

Чиї світила посилали срібний струм
Крізь час і простір в сплутане волосся?
Повітря долі чи недолі й досі
Несе в обличчя павутиння віку й сум?

Який надрозум в очі-гасла зазирнув
Й залишив відблиск мудрості? Чи то Перун
Музичні напророчив їм такі талани,

Що степ-життя відчув і форте, і піано?
…І поривались дикі трав'янисті струни –
То крізь світи співали степові красуні.

МЕЛОДИКА ЖИТТЯ

Мелодико життя, тебе вітаю!
Щомиті твої співи пізнаю,
Які вливають кисень в кров мою.
Честь бути гостею в твоєму раї!

В тобі – стежинка дивного блукання
В пустелі сірого буття і втрат.
Прокинувшись, я чую з-поза ґрат:
Стихає дисонансове звучання!

Коли акорди темряви – чужинці –
Поринуть у міжнотну просторінь,
То тільки той, хто встане із колін,

Щоб з долею зіграти наодинці
Ансамбль у безліч самостійних рук,
Мелодики пізнає певний рух.

ЛІТНЯ ВЕСНА

Слова цікаві – «літній», «літні». Це і Лі́та
веселі й різнобарвні дійства раз на рік,
і назва тих людей, хто в часі соковитім –
до кого в гості заглянув похилий вік.
Прекрасні пори року все ж для нас скінченні.
Ми пробігаємо позначений маршрут
до «літнього» періоду, і незліченні
багатства часу спокушають там і тут.
Розкішне в Осені оздоблення надміру,
В Зими-банкірші сріблом повниться казна.
Та найбагатші ті, у кого чутно Ліру,
а після Літа знову світиться Весна!

БУМЕРАНГ

Я дякую за дивне
Запрошення до співу
У п'єсі старовинній,
Де я була б щаслива.

Що можу я зробити
Для Вас, прекрасний автор
І різнобарвних титрів,
Й лібрето цього свята?..

Лише утішить можу
Зеленим звуком квітня,
Пелюсткою на ложі
Чи відблиском досвітнім.

Я знаю, як звук-туга
Дзвенить поміж лопаток,
А в мозку – розпач-фуга,
То знов дощу стаккато.

Пробачте – я нездатна
Співати без натхнення.
Пробачте, друг мій, брат мій,
Закоханий у мене…

ЯБЛУКО РОЗБРАТУ

Розстроєна гармонія твоя,
Правічний Всесвіте…
І сонцеструни, й лунопромені небес
Ледь дотикаються
До тіла ніжного Землі-Красуні.
І пахощі космічного ефіру,
І смак солодкої вологи –
Солоного дощу жаги –
Злітають, розлітаються, щезають…
І самота жіноча, і тюрма-розлука,
І чоловічий розпач-туга,
І нежить, і гірка хвороба,
І ніжність, і любов-свобода –
Каскад лунає дисонансних
Звучань життя: скорботи й щастя…

А Звір-сузір'я* раз у раз смакує
Кривавим розбрат-яблуком…

Земля безсонно дивиться у Космос
Озерами-очима… Нині,
Правічний Всесвіте,
Розстроєна гармонія твоя…

19.08.2018 р., Яблуневий Спас

---

*«Вовк» – сузір'я південної півкулі неба, розташоване між Центавром і Скорпіоном. Вперше його виокремив Гіппарх у II столітті до н. е. під назвою «Звір».

ЖАГА ЖИТТЯ УКРАЇНЦЯ

Жити! Біжи, заклятий!
Жити! Ховайсь, заклятий!
Жити! Та геть, заклятий!
І падав, падав ворог.
У розтіч вража сила!..
ВОЛЯ!

ПЕРЕДВИБОРЧЕ

Несправжні лиця
мелькотять з екранів…
Не вірте сліпо!..
Служити неможливо одночасно
і Богу, й Воланду.

16.02.2019

МАКІВ ЦВІТ

Вітер гонить полем хвилі маківок сумних,
І в очах вмить меркотають кольори війни.
Маків цвіт – це і воднОчас – символ: «Щоби жив!»
І краплини-кванти крові із сердець синів…

ПОСПІШАЮ ДО РІДНОЇ МОВИ

Нестримна я! Бо три десятиріччя
Зерну було потрібно почекати
І в життєздатний час у гирлі річки
Прикинутись піском й не проростати.

Тоді б змогла у цвіт країни нині
Росою вранішньою зазирнути,
Відчути смак вкраїнської калини,
Щоб вістрям мови дерти з неї пута.

І кострубатим говором округи
Розмови не заводити невпинно
Й розкласти чітко на словесні смуги
Сліди загубленого покоління.

Бо рідна мова спала на задвірках,
Чекала свого часу на визнання,
Хоч мала незліченні перевірки
Зневажливого місця проживання.

Авжеж воскресла! І з пори тієї

Штурмую мову у душі до крові.
Незграбна ще, але спішу до неї -
Пишу і розчиняюсь у любові.

ГЕЙ, ДІВЧИНО!..

– Гей, дівчино! –
Гульвіса-вигук думку навпіл розірвав.
Частина думки невдоволеним стрижем
Зметнулась в небо. Друга частка в зелень трав
Пірнула й швидко поповзла в пітьму вужем
Вкрай спантеличеним.
– Гей, дівчино!..
З'єднати як тепер безмежну мить
годин, хвилин
Чекань і зустрічей, вагань, прощань, образ?
…У мушлі Космосу летять світи думок-перлин.
– Гей, дівчино! Тебе гукає стражник-час,
Із простором повінчаний.

ПАМ'ЯТАЙ, ЩО ТИ ЛЮДИНА,
або Незбагненна Смерека

Смерека. Дійсно незбагненна –
Одна із найстрункіших в світі,
Шматочок ласий для шалених
Від ненаситності сусідів.
Сармати, печеніги, скіфи
У давнину за Неї бились –
Повзла сувоями лахміття
Прикраса стовбура і тліла.
А завдяки князівським чварам,
Навколо плідної Смереки
Хозари, половці й татари
Чинили не один рік пекло.
За Животворну й Живописну
Свої голівоньки у герці
Складали як опале листя
Заступники, що йшли в безсмертя.
І навіть подруга-слов'янка
Була не в змозі захистити –
Садівники імперських рангів
Чужі й свої зрізали віти.
Та родить і росте й понині!..
Te hominem esse memento*,
Щоб Україну, як повію,
Не зуживали щомоментно.

---

* *Пам'ятай, що ти Людина (лат)*

ЛЮДСЬКЕ В ЛЮДИНІ ТЕ, ЩО В НІЙ ВІД БОГА

Людське в людині те, що в ній від Бога,
Що заперечує духовну смерть і нас веде
У вічне пристановище «Свобода»:
Крізь ґрати й дріт, зневіру й лють – у звільнений Едем.
Людське в людині те, що в ній від Бога.

Едем – наш рай, де передує Слово
Повік-віки і повсякчасно тлінному всьому.
Хто Словом нехтує – перстом Христовим –
Ті через заздрість і неуцтво сковзають в пітьму.
Едем – наш рай, де передує Слово.

Ми Вічності торкаємося миттю,
Як тільки скін опублікує Головний Друкар.
Й коли долаємо, щоб далі жити,
В собі неодуховленої матерії тягар –
Ми Вічності торкаємося миттю,

Й коли долаємо і владу світу
(*Той* світ – Вселенського добра і правди негатив).
І ми наважуємось захиститись,
Протистояти, врешті викрити його князів,
Коли долаємо цю владу світу,

Бо є готовність Вибір свій зробити,
Є Творчість і Любов, які не мають в злетах меж,
Відвага, щоби Вчинок вмить здійснити.
Поети *вільні* учиняли і вчиняють це ж,
Бо є готовність Вибір свій зробити!

Людське в людині те, що в ній від Бога,
Що заперечує духовну смерть і нас веде
У вічне пристановище «Свобода»:
Крізь ґрати й дріт, зневіру й лють – у звільнений Едем.
Людське в людині те, що в ній від Бога.

РЕМІСНИКИ СВЯТОЇ ДОЛІ

Живуча наша Україна!..
Олесь Гончар «Прапороносці»

Живуча наша Україна –
Хто б не топтав її ланів,
Врожаєм заповнялись скрині,
Який і в темряві зорів.

Вколисана небесним світом,
Володарка безцінних надр,
Похрещена кривавим цвітом

Народжувала вічний скарб:

Із покоління в покоління
Росли із диких таборів,
Із українського насіння
Майстринь плеяди і майстрів.

Сліпучо-жовтою блакиттю
Вони уквітчували дім.
Прапороносці! – крізь століття
Несли жертовне гасло рим.

Ремісники з живої глини,
Багаті бідняки-майстри.
Живуча наша Україна!
В нас є мистецтва гончарі!

ЯК З'ЇСТИ ЯБЛУКО?

А судді хто?..
О.С. Грибоєдов „Горе від розуму"

Зубами грім-провісник цокотів
І сіяв дощ рясні надії,
Мов ліки від розпуки, самоти,
Безсоння, страху й амнезії.

Та хижий морок – той, що править бал,
Отруює і винних, і невинних –
Спокусливий, лукавий канібал
Опісля себе залишає тіні.

Байдужим – осуд!.. Ну а судді хто?! –
Тут – лисий череп, там – перука,
Хамелеонова вистава-шапіто…
Чи над Законом не наруга?!

Як скинути залежності хомут?
Як вперто йти назустріч зливам
І з'їсти яблуко (хоч далі – суд!)
Не райське – справжнє і червиве?..

ВЕРБНІ ДЖЕРЕЛА

Верба в Україні є символом
її чарівної природи і трагічної долі.
З народного писання

Безкінечні степ й запорізька гребля,
Безкінечні рід й прадідівська кров…

Як бійці з імли, поставали верби –
Вартові Землі стережуть Дніпро.

А покрай ріки – цугом – їх коріння,
Сплетене щорік тисячами вен.
В вербницю вони гомінким цвітінням
Провіщають нам небо громове.

З деревних рослин – перші одягають
Листяне вбрання, й кобзи з них такі –
Досі ще гудуть в козаків-Мамаїв,
Гру перейняли – *наші* козаки.

Бачте, угорі – воронова зграя,
Й берег хижий звір жадібно гребе?..
Кожного із нас вщерть вони лякають.
Це відбив життя *велетень-гравер*.

Видворю страхи хльосканням вербою,
Жахи прожену в *підвербовім* сні.
Замалюю біль свіжою строфою,
А тепер, лихий, спробуй, дожени!

Під вербою сни, що були з кошмарів,
Обертаються у казковий флер:
Корінці знайшли в водоноснім шарі
Джерело надій, життєдайний нерв.

Вгору, крони всі, ширше, вербогаю!
Віття, прямо йдіть, вліво і цабе!
Та живи повік, наш одвічний краю,
Соки верб дзюрчать, живлячи тебе!

ШАНОВНОМУ ЧИТАЧЕВІ

Що ми «ковтаємо» донині? -
Чутки, кросворди, секс-новини
та детективи, муз-«мишву»,
літературну мішуру…
Прозріння інколи буває –
ми бачимо на небокраї
листи, рядки, сторінки, строфи –
Престол поетів і Голгофу:
там кожен мандрівник-турист
одержить особистий зиск:
Ось читача в красу природи
пейзажу майстер супроводить.
Той, прочитавши про Любов,
пелюстку спогадів знайшов,
що зберігала зілля Неба.
А цей читач прийняв до себе

зажуру за вкраїнське плем'я,
яке розтрачує натхнення
і спить на посткозацьких нарах
у ЗМІ. Лузга бульварна
запорошила зір. В кав'ярнях
шукає правду в пресі марно
дим закордонних сигарет.
Чи буде власний пієтет –
до мови, хліба, до освіти,
до молодих людей і літніх?..
Питання є, були і будуть.
Чи уявляють наші люди
як Землю-льолю застебнути,
сховати від сміття ефіру,
очистити Пізнання Світ?..
Живе хай повноцінна Ліра!
Геть, примітивний мовноцид!

ЕРОТОМАНІЯ

Кожен мисливець бажає знати де сидить фазан.

Хвороби віку – це мисливці,
Які ведуть людський відстріл.
Еротоманія суспільства –
Вразливе місце душ і тіл.

«Блакитні», Лесбосу фанати –
З усіх віків зійшлись гравці.
ДалІ – Великий Мастурбатор** –
Попереджає про стрільців.

Вакх, Діоніс, як навіжені,
Підштовхують людей в пастки,
Де святість діві Магдалені
Не вимолити за гріхи.

Відтінки кольорів мисливства.
Кохання спрощене життя.
Еротоманія суспільства.
Охота. Постріл. Небуття.

**Перші літери слів – послідовність перших букв у назвах кольорів райдуги.*
***Прізвисько іспанського художника-сюрреаліста Сальвадора Далі – яскравого представника відображення сучасності як комплексу алогізмів, парадоксів, соціального безумства.*

ПЕРЕБІГ УКРАЇНСЬКИХ ТАНЦІВ

Здається, що мені сто років,
і ще сто років проживу –

тримають прадідів витоки:
прадавній ритм – життя двигун.

Бо життєдайних, українських
народних танців вічний рух
дає безсмертя танцюристам
крізь буревій земних розлук.

«Веснянку» танцювати мусив
Чорнобиль в квітні, та не встиг:
«Гопак» свавільних землетрусів
всі «па» змішав. І котрий рік

жене нукліди «Гонивітер»,
панує «Нелюб» у житті,
«Опришки», «Козачок», мов діти,
«дрібушки» роблять, «повзунці»…

Чи проживу іще сто років?..
Чи хоч належний, повний вік?
…Та дощ радіаційний й досі
Вкрива дідівський оберіг.

ДРУЗЯМ ПО ПЕРУ

Суворі друзі по перу,
Застою свідки і буяння,
Спроможні вірити в сестру
В годину творчого вагання!
Яке то щастя, що ви є
У мене - ранньої співачки -
Порада-струмінь ваш дає
Належний напрям для блукачки.
Ви розкриваєтесь у мить
Прозріння.
І все ближче,
ближче
Духовний
дзвоник
дзеленчить,
І дзвін
дзвініці
вище,
вище!..

Шановні друзі по перу -
Рядків сплетіння, душ торкання…
Хоча б знайти таку строфу,
Щоб ще зріднити те єднання!

ПОЦІЛУНОК ПОЕТА

Перше, що випалила 10-річна
Оленка Шевченко, як прийшла
з «Театру української поезії»:
«Тато, мене поцілував справжній Поет!»

На творчій зустрічі з нагоди ювілею
Злітали спалахи – це викресав Поет
За віршем вірш – іскрини сутності своєї,
Де найважніше – український пієтет.

Слова чеканні билися об стіни залу,
І, відбиваючись, пронизували світ.
У піднебесся кванти-оплески здіймались,
В серцях-садах свідомості зрів плід.

І зачепив в душі школярки ніжні струни
Минулий в'язень, мови рідної трибун.
Поет одержав квітку, а вона – цілунок,
Як естафету мрій його, надій і дум.

…Ввік мерехтітимуть у спогадах Оленки
Стожари-вірші Володимира Сіренка.

07 грудня 2001 р.,
70-річчя Поета

ЗЕМЛЕПРИБУЛЬЦІ

І жертв, і катів – легіон.
Бенкетний час легіонерів.
Ми – новоприбульці-химери
Здичавленої атмосфери,
В нас діти – комп'ютерний клон.

Хіба ми не винні?! Хіба
Відродження нашого гідні?
Хіба устремлінь жалюгідність
І сірості духу серійність
Винищує сором раба?!

А Сад Гетсиманський живе,
А Сад Гетсиманський буяє,
І б'ється зі зграєю зграя –
Героїв своїх розпинають,
Бо рабське свічадо криве.

І жертв, і катів – легіон.
Байдужі прибульці-химери.
Бенкетний час легіонерів:

Ростуть клони нашої ери.
…Лиш гірко луна Одеон.

ДОЛЯ-ЗАБАГАНКА

Дивлюсь на тебе
доле-примха
щомиті скалка
в очах-туманах
чорнильні будні
до себе тягне
на той світ-танок
розвага-травка
Живу під танком
дивись під-ранки
стоять під снігом
в руках по СНІДу
Пручаюсь долі
до себе лину
від себе плачу
навкруг неволя
Гуляє табір
хмільного людства
до дна смакує
вино планети
І дé я дé ти

ДЕНЬ СВЯТОГО ВАЛЕНТИНА

Неба зимове змарніле обличчя
Ледь проглядає в озерцях калюж.
У леопардових мокрих панчішках
З вітром берези виконують блюз.

З'явлення нового віку в подіях
Відображає життєвий дисплей:
Як валентинки-листівки – Надії,
Подих Кохання, Фантазій, Ідей.

В хмарах ховаються Злагода й Мрії…
Хто зна? Чи дійдуть вони до людей?..

ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ

Розсуди Ти мене по Своїй справедливості,
Господи, Боже мій, і нехай через мене не тішаться.
Книга псалмів, псалом 34, 24

Все буде добре. Чи не буде.
Але ти витримаєш Хрест,
Який лише тобі під силу –
Дає надію манускрипт
Біблейських істин. Аби вірив!

ВСЕ буде – повзання і злети,
І Благовіст, і дисонанс,
Звук перемоги і поразки,
І соло щему-самоти,
І прозаїчність повсякденна…

А зараз – НАШЕ сьогодення.
Що важливіше за буття?
…Та знов страшні теленовини:
Засилля кримінальних справ,
Війна і розбрат – щ о г о д и н и…

Всі гучномовці вимикаю.
Та в жилах болі звукоряд.
Хто какофонію цю грає –
Новітні лжерятівники,
Перелицьовані нащадки?!

О Господи, прости фанатам
Запеклість однобічних дум!
Великий Вершник, дай, Всесильний,
Мир у серцях і землях наших,
Допоки сонечко не згасло!
. . . . . .
Все буде добре. Чи не буде.
Але ти витримаєш Хрест.

ЩОДЕННА АКСІОМА

Якщо став взірцем любові
Той, хто нехтує тобою,
Почуттів рядки, що в серці
Розквітчалися, закресли!

Якщо дисонанс почуєш,
Що в душі його вирує,
Слухати в зірковім світі
Звуки поспішай новітні!

Якщо в будь-якій картині
Бачить свій портрет невпинно,
Й тло яскраве побажає –
Ти скажи, що фарб немає!

Запах диму і полині
Смак гіркий перетерпи,
Милосердий будь віднині –
Птаха з клітки відпусти
Й якщо можеш, то прости!

РУДИЙ СУПЕРНИК

У мене вдома з деяких часів
Живе нахлібник неслухняний,
Суперник всіх чоловіків,
Очікуваних і жаданих.

Припавши до моїх грудей,
Він спить, посапуючи, й мріє.
Вмить – зирк! – й не зводячи очей,
Мене без слова розуміє.

Вздовж потягнувшись, зробить крок –
Вустами дотик – і муркоче,
Мене мій Рудик, мій дружок
Цілує, вусами лоскоче.

Пихатий, гордий – хитрий лис! –
То леститься, а то кусає.
Не перелічити всіх рис,
Та, що не кішка я – не знає.

«БЕРЕЗНЕВІ» МІРКУВАННЯ

О, чоловіча стать,
що за природою повинна
вивергнути своє насіння
щотретьої доби
(то мовби пес, який свою округу мітить
і жодну самку по дорозі не пропустить,
коли приваблива вона)!
Та хоч одна з жіночого братерства
хотіла би у парі жити
із «березневими» чоловіками?!
(Бо кожна із дружин або жінок коханих
так прагне бути лиш єдиною любов'ю!).
Та чи багато їх – красунь Душі і тіла, –
які одну лише і мають думку,

що треба керуватися єством і не зважати,
якщо вони – просте продовження рахунку?!
Напевне, важко побороти дух жаги?

…То, може, винні не чоловіки,
а протилежна стать –
спокусливі і пристрасні істоти?..

ГЕРОЙ І ДАМА

– Який повинен, Єво, бути
Обранець твій, Герой розкутий?
– Князь Мрії і Господар Тіла,
Володар Розуму і Сили,
Надії Лицар, Спільник Духу –
Двійник по Крові й Плоті!
– Слухай,
Нащадок племені Адама,
Яка повинна бути Дама?
– Хазяйка Столу, Берегиня,
Взірець Краси, Принад Богиня,
Повія Одра, Пані Скромність,
Мадам Корисність і Свідомість,
Палата Розуму і Втіхи,
Доходів Джерело і Сміху,
Терпіння Приклад й Виховання,
Чаклунка Вічного Кохання –
Хоч ці хай втілює бажання!

ПЕРЕВТІЛЕННЯ

Царівною Врубеля – спалахом-спомином –
(Художник – казковий Іван)
Я хочу відлунювать зоряні промені
Те ж саме бажаю і Вам.

Уява змальовує Рембрандта й Саскію…
(Стривай, віку срібного час!)
Жадаю стогнати під Вашими ласками –
Те ж саме почути від Вас…

Здійснити майбутнє, минуле закреслити,
Збагнути сенс нинішніх драм,
Сучасною Мавкою край рідний пестити –
Те ж саме бажаю і Вам.

ПРОСТОРІНЬ ДУШІ.
МІСТУ ДНІПРУ

Я мчу до тебе в гості, місто!
Який бо простір у душі!
Розвійся, хмарище розлук,
здіймайся вгору, падолисте! –
бо юна срібнолика ніжність
пульсує в крилах за плечима.
Ось пронеслись античні сходи,
ажурні контури мостів,
Дніпрові велетні-пороги,
потоки вулиць-ручаїв.
Спішу. На прищіпках під сонцем –
на віттях – соняхи-листи
з малюнками глибинних звуків –
дзвіночків поетичних вранці.
Ти чуєш, місто?.. Чуєш, чуєш?..
То стигла срібнодзвонна ніжність
пульсує в крилах за плечима…

З ВІКНА РІЧКОВОГО ПОРТУ

Свобода. Мерехтить Дніпро:
«Я вільний, незалежний
від спеки, льоду, снігу, флюгерного вітру.
Ніхто ніколи не порушить
мій споконвічний і величний спокій-рух…»
Узимку баржі, кораблі і катери,
що схожі на річкових крокодилів,
відпочивають і чекають на Дніпрі
своєї весняної долі.
Багато безіменних кораблів,
але один з них – загадковий –
під назвою «Михайло Клюквін».
На березі – наче маяк – «Олейна» –
(олійного заводу гасло)
підморгує понурим друзям-катерам.
Статечні крани біля доку –
як протиставлення німим
і безупинним коливанням річки.
Вдалечині зливається з Дніпром і горизонтом –
мов райдуга безбарвна – ажурний Новий міст
з машинами-мурахами
і цятками моїх невтомних городян,
що поспішають у майбутнє.
У січні – плюсова температура.
Розлогий сивий спокій древнього Дніпра
та вільний, невгамовний плюскіт хвиль.
Відносність Руху – чи то Час пливе по річці,
чи обтікає то вона і нас, і Час.

МІЙ СВІТ

Мій світ – мій дім, моя кімната.
Старенька лампа на столі.
Квапливо змінюються дати.
В шухляді – наче срібло й злато –
Мої рукописи. Коли

Думки обернуться у букви,
А букви втіляться в слова,
Коли крізь довгі, творчі муки
Почуєш честолюбні звуки,
І здасться зрілою строфа,

Тоді зблиск Часу золотавий
З портретів на стіні крізь скло
Згадати змусить бій кривавий
За владу, капітал і славу –
Людське та усесвітнє зло.

Що страх, гординя чи обрАзи! –
Я погляди відчую тих,
Хто від цькувань і від ув'язнень –
Хай то співець, король чи блазень –
Перетворились у святих:

Тут поруч з Царською сім'єю
Убитий ***нами*** Чорновіл –
Петра нащадки і Енея…
Ось Підмогильний і Рилєєв,
Яким не вистачило крил

Злетіти, врятувавши тіло.
Та Душі цих святих живі!..
Слов'яни! Бережімо крила,
Щоб на прабатьківських могилах
Не впасти в розпач і жалі!

…Мій світ – мій дім, моя кімната.
Знов Час у лампі причаївсь.
Замиготить наступна дата –
Обернуться у срібло й злато
Мої рукописи. Колись…

ДОРОГОЦІННІ КВІТИ

Світлані Поливоді

В напівзруйнованій садибі в плетениці днів
Тягнулись до небес троянди марнославні,
Садок сором'язливими волошками синів,
А поруч з реп'яхом росли фіалки ранні.

Під сонцем жити мають право ружа і будяк –
Хай розцвітають (незалежно!) божі діти.
(Не дай, Всевишній, заздрості
очолити той шлях
За успіхом, що може й цвіт, і дім спалити!)

Різноманітні барви сяйва кожної з рослин –
Коштовні камні-іскри в райдугах природи.
Якщо від бруду інших потьмяніє хоч один
Камінчик-промінь, то страждають всі породи.

Агати гір, смарагди моря, діамант снігів,
Олександрит садів і степу розмаїття,
Бурштин пустелі, шпат землі і малахіт лісів,
Шляхетно сяйте в злагоді!
І хай
буяють
у садибах
квіти!

СЕРПНЕВИЙ ЛИСТОПАД

Еліні Заржицькій

Угору в'ється падолист
В скерцо.
Гармонія і дисонанс –
В герці.
Та дружній і співучий звук
Терцій.
(Бог Еллінський схрестив наш шлях,
Сестро!)
І з'єднані ми: Серце – дзвін –
Серце.
…Твій Листопад впадає в мій
Серпень.

ТОНАЛЬНІСТЬ ДУШІ

Композитору Валентині Фальковій
та її талановитим учням ДМШ №3
м. Дніпра

Ти хочеш все знати про себе? Напевно!
Відлунює серце твоє мрії ревні:
Які устремління, такі і мотиви –
Мелодій хаос, або альтернатива.

Прислухайся: звуки зростають, як зерня,
Шовкові, мов трави, колючі, мов терня,
Горюють, сміються, вирують і гаснуть.
А твій – звук гармонії чи дисонансу?..

Ось він спалахнув у безмежжі астральнім.
О, скільки блукань, перепон і провалля
Між звуком і розумом. Що ж буде далі?

Якщо ти вспіймав дзвін прозоро-криштальний,
Без чорних акордів твоя суть-ментальність –
Ти вірну настроїв духовну тональність!

МУЗИЧНИЙ СПЛЕСК ВКРАЇНСЬКОГО ЦУНАМІ

Композитору Лілії Бігеєвій

Майстриня безупинно грала.
По хвилях музики і співу
збігав, плив час і надив за собою
у подорож незнану… В інший вимір?..
В інопланетний спокій, шторм космічний?..
Акорди і рулади хвиль охороняли
від какофонії буття і заглушали
фальшиві тризвуки недолі,
які зі стрімчаків зривались.
Переміняв цунамі штиль музичний,
та знову форте над піано голосило.
Злітав в повітря півпрозорий
скрипковий шарм птахів-гармоній
з рук вітчизняної Майстрині,
що пристрасно і безупинно грала…

АВТОПОРТРЕТ

З поезії та музики
Дзвінкі пошила шати.
Ті, хто літає з Музою,
Поети, музиканти,
За зорями простежую –
То світлі мудрі люди!
Дивіться: ось мереживо
Музичне – від облуди.

Ось прошва-хрест
Через вбрання
З рядків поезій мусить
Моє відволікати «Я»
Від темної спокуси.

І кожна нота, звук і склад –
Відвертості краплина.
Назустріч дзвону різних дат
Вбрання своє нестиму.

*** * ***

На початку було Слово, і Слово було у Бога,
і Слово було Бог.
Іоанна 1:1

Безмірний світ. Безмірні і слова –
Безплотні, але, будучи живими, –
Так само, як поступите *ви* з ними,
Учинять з *вами* тії божества.

Вони повернуться, мов цвіт у лузі,
Що мовив – доброзвук чи лихослово.
Давайте замість звуків нелюбові
Вживати лиш СЛОВА ЛЮБОВІ, друзі!

З циклу «БАЧИТИ ЛИШ СВІТЛО»

БАЧИТИ ЛИШ СВІТЛО

Пам'яті загиблих Воїнів Світла

На восьмий поверх понесу думки
І, зачинивши двері, – геть від себе
Думки-птахИ, що вирвались з руки,
Мазками крил затьмарюючи небо.

Ті птАхи – вершники Добра і Зла,
Не передбачити їх напрямку і правил.
Ось пір'ячко кружляє від крила,
Забрудненого кольором обставин.

Оця сріблясta цяточка надій
Вирує близько до тенет безодні.
Молю її: «Хутчій лети, хутчій
Від мороку буденного Сьогодні!»

Але зірвалась. Зіркою летить,
Обпалює зустрічних по дорозі.
О, Боже, Б о ж е! Зупини цю мить! –
Та й він спинити зорепад не в змозі.

…Минеться все. Пригасне спис вогню,
Птахи за обрій зникнуть непомітно.
А Пам'ять є, щоб славити Весну
Й, закривши очі, бачити лиш світло.

І ЗАРАЗ ПАЛАЄ ВКРАЇНСЬКА ЗЕМЛЯ

Бої за свободу віками гриміли.
І зараз палає вкраїнська земля.
«Спиніться!» – до неба волає щосили
Старенький, і вторить його янголя…

Чимдуж молоднеча голосить, їх дітки,
Увесь стародавній і вольний народ.
У відповідь – «Гради» гарчать і зенітки,
Повзе *гумконвой під «покровом» щедрот.*

Накаже Всевишній новітніх *зоїлів*,
Хто розбрат вкладає в своїх немовлят.
…Бої за свободу віками гриміли.
І зараз палає вкраїнська земля…

09.12.2014

Я ЦЕ ВИТРИМАТЬ МУШУ!

Десь у диких степах учувається бій.
І для когось навік там замовкла зозуля.
Люта лайка гармат, протиборство стихій…
Стережися: летить, мов заблукана, куля.

Хоч би ти зі страхУ не підняв білий стяг!
За тобою – Майдан, Подніпров'я, Полісся,
предки наші: козак, і кобзар, і чумак…
Поруч сестри, брати – допоможуть, надійся!

Всюди скалки буття різномастих часів,
кванти світла і тьми
мов простромлюють Душу.
І злилося усе, через суть-об'єктив,
У єдині слова: «Я це витримать мушу!»

05.01.2015

ЖИВИ! ТА ІНШИМ ЖИТИ ДАЙ!

Життя. То спека, то юга…
Колись підем за небокрай…
Чуття, як електродуга:
Живи! Та іншим жити дай!

Журба: страждає ріднокрай,
Зчорнів од воронових зграй…
Сурмач, закличную заграй!
Живи! Та іншим жити дай.

Бої. Хто – правий, а хто – ні
Ураз пояснень не чекай.
Що є жахливіше війни?!
Живи! Та іншим жити дай!

Вагання час і час прощань…
Зоря душевна, поспішай,
Зійди крізь безліч коливань!
Живи! Та іншим жити дай.

Прости! ***Нас***, Господи, прости!
Не всіх чекає жданий рай…
Спасти! Безвинних світ спасти!
Живи!.. Та іншим жити дай!

БЕРЕЖИ СЕБЕ, МІЙ КОХАНИЙ

Додає мені сили рута,
Додає мені сили м'ята,
Додає мені сили чудо,
Що, дай Боже, діждемся свята!

Додає сили навіть відчай,
Додає сили, певно, віра,
Додає мені сили притча,
Що не згинеш, діждешся Миру!

Додає мені сили рута,
Додають мені сили мальви,
Додає мені сили: «Буду
Обережнішим, все нормально!»

Хай обернеться сон поганий
В ледве чутний спів херувимів*…
Бережи себе, мій коханий,
Віддаля від моїх обіймів…

---

*Херувим – у християнському віросповіданні – ангел вищого чину.

*** * ***

Будинки – в мареві,
Дерева – зламані,
Знов на *межі* почавсь
Запеклий бій.
Солдати зморені,
Та люди змушені
Світ захищати на
Передовій.

Там є згорьовані –
Місцеві, немічні.
Там є і зрадники,
Що кривлять суть:
Перелицьовані,
Перефарбовані
І завербовані
Праземлю рвуть.

Гармати – лаються,
Знегоди – бісяться,
Та наближається
Неправих крах!
А серце крається,
Бо гинуть легені…
Гірчить смак попелу

В нас на губах…

Та в правду – віримо,
Затято – молимось,
Допомагаємо
Передовій.
…Свідомість – в мареві,
І долі – зламані,
За волю йде ізнов
Запеклий бій…

БІЛОСНІЖНІ ДУШІ ВОЇНІВ
і «ГОРОБИННІ БУСИ»

Скільки ягід горобини
На січневому снігу!
Ласувати можуть нині
І синиця, і снігур.

Горобиновий горошок
Геть розбризканий навкруг.
Певно, то зима-ворожка
Мудрувала. А чи крук?..

Ці червоні плями-бризки
Так нагадують мені
Згустки крові… Близько-близько
Свищуть кулі на війні,

В білосніжних Душах мусять
Закінчити свій політ…
Хлопці – в «горобинних бусах»…
…Одягаються в граніт

Воїни. Їх обеліски –
Охорона з-поміж нас!
Незліченні траур-списки…
Серце крається ураз…

Боже, захисти Вкраїну!!
Битва болісна іде…
Юні, молоді, невинні
Гинуть…
Та ВЕСНА гряде!

КРОКУЄ ДАЛІ БЕРЕГИНЯ…

Поетесі Валентині Щербині,
матері Героя-Солдата

Криниця мудрості, майстриня
Поезії і букваря,
І невсипуща Берегиня
І вогнища, і ліхтаря,

І широчіні степової,
І ластівок, лелек вгорі,
Струмка, стежинки лісової,
І різнобарвної зорі

Благала, доленьку молила
Родинне сяйво зберегти,
Та бризки щастя оплатила
Ціною згаслої свічі.

Чим Всесвіту заборгувала?
У відповідь – зітхання квант…
Знекровлені і меч з оралом,
І родове гніздо, і лан.

Зневоднена пустелі вітром,
Знесилена, а все ж несла
Для стрічного – росинки з квітів,
Кульки добра, рядки тепла.

Дивилася: ось небо й поле,
Що подолали землетрус.
… Лукава посмішка недолі
Сповзала із натхненних вуст
Лілеї мудрості, майстрині.
Крокує
далі
Берегиня.

З циклу «РОДИННІ ПРІЗВИЩА»

РОДИННІ ПРІЗВИЩА

У кожного із нас в роду були усі –
Монголи, греки, росіяни і євреї.
Але неспинно мерехтить в пітьмі-крові
Вогонь споріднених вкраїнських Моісеїв.

Музично-лагідно бринять навік склади
Їх прізвищ із закінченням
на «ко» і «енко»:
Батьки Вітчизни і її дочки й сини –
Сір**ко**, Фран**ко**, Шевч**енко**, Лис**енко**, Руд**енко***.

***** Дівоче прізвище матері автора – Руденко.

ГЕННЕ КОРІННЯ

В австрійському селищі Поттенбрун
під Віднем на гранітному монументі вибито:
«Гвардії рядовий Руденко Микола Пилипович
20.03.1925 – 01.05.1945»

Травень чорно-яскравий. Посипане попелом небо.
Вісім діб ще в Європі до тиші, до свята й порядку.
В чужині захищає Вітчизну поранений лебідь –
Запорізького племені-роду, брат мами – ***мій дядько.***

Запалав диким полум'ям птах. Зник під стогони друзів
Недокоханий світ – за життя, за любов і за правду.
…Не знайшла його в пломені Зірка Героя Союзу –
Спалахнула на небі. І там залишилась назавжди.

Відтепер сонце-зірочка світить над зораним полем,
Сяйні витоки вишнім промінням висвітлюють дати.
Свічка-спомин горить перед ликом святого Миколи,
І вже ***брат мій*** крокує з ім'ям піхотинця-солдата…

Майбуття і минуле дають сьогоденню надії.
Білим цвітом думки пропливають по пам'яті-річці.
Хай минають століття, та генне коріння міцніє,
Проростає на стежках родинних і житиме вічність!

МАТЕРИНСЬКЕ ЧЕКАННЯ

Бабусі Поліні Петрівні Руденко

Із війни чекала мати сина,
Що лишився у чужій країні.
Кожну мить з об'яви Перемоги
Виглядала леґеня з порогу.
Кожен рік під час хвилин мовчання
Матір клякла в пристрасній омані.
Сподівалась день і ніч; благала:
– Геть, оса-недоля з гострим жалом!
Доленько, верни життя юнацьке!
…Небо не дає дарунок царський.
В чорне листя вбралася шипшина,
Голки жалять руки, серце, спину,
Дістається винним і безвинним.

…Інша мати знов чекає сина.

ДОЛЯ ДОНЬКИ

Запитали зозуленьку мати з батьком:
«Скільки буде багатства у нашої донечки?»
Накувала зозуленька доні долю –
Незліченні срібні скарби та з позолотою.

Позолота – це сонячний промінь,
Що блукає у лісі таємничому,
Що висвітлює срібне багатство –
Павутиння та ще проліски і росу на них…

…Накувала зозуленька доні долю –
Незліченні срібні скарби та з позолотою…

МОЇ ЯНГОЛИ

Татові і мамі

Ти хто, мій Янголе, сумний і срібнокрилий?
Чи праведник для захисту і спину,
Посланник Господа, стрімкий і ніжно-білий,
Чи свідок покарання за провини?

Чи птах, який до сонця так злетів зі мною,
Що оголив крильми гріха обличчя,
Й коли почула вже безодню за спиною,
Відвів від мене подих потойбіччя?

То, може, двоє в мене Янголів крилатих -

Коромисло життя несуть і мріють
Мої живі (**живі**!) натхненні батько й мати,
Хоча натруджене плече болить і мліє.

Мій Янголе, коли зі мною ти й понині,
Тихесенько спостерігай за ними,
І попри лиходення, у тяжку годину
Побути разом дай іще хвилину!

…Струмки доріг дитину-Землю оповили,
З колиски Всесвіту лунають співи.
Чи Янгол схлипує, чи вітер долі виє
В розхристаній душі,
але з тонкими
підголосками Надії.

19.06.2011р. – татові, Івану Якимовичу Швецю, – 90,
27.05.2011р. – мамі, Надії Пилипівні, – 85.

МАМІ З ІМЕНЕМ НАДІЯ

Твій погляд – по ту сторону молитви,
Молитви сліз, благань і вічних сподівань.
В безодню кануть і весна, і літо:
Моли чи не моли – та зим жорстоких грань
Все ближче, й чути дотик леза бритви –
Торкає час пробачень і прощань.

Себе й усіх лікуєш ти словами:
Пірнають в море хижих дум рядки святі,
Душа спілкується із небесами –
Сповідник необхідний для людських світів
В країні, де хворіють разом з нами
Вода, земля, повітря й сутність слів.

Не зіпсували стиглі роки, рідна,
Твій обрис найжіночної з красунь.
Он скільки в тебе золотого срібла!
Хоча жартує з дивних скарбів час-пустун,
Твої душевні блиски – зерна плідні,
Що виростають у духовний струм.

Дай, Боже, відмолити гріх, щоб стать собою
(Нестримані свій хрест несуть за страх,
За схибленість, за хист Душі палкої),
Та впасти на коліна зі слізьми в очах
(Пробач за все!..), і з вірою новою
Долати далі особистий шлях.

ТРОЛЕЙБУСНИЙ МАРШРУТ ЗА НОМЕРОМ 16

Моїм синам

16 років. Танок барв.
Мелодія надії.
Міраж кохання, блиск заграв.
Сплав дії й протидії.

Тополі три – забутий кут.
Покликань білий аркуш
Везе 16-тий маршрут
З тролейбусного парку.

Шматочок всесвіту в собі
Обмеживши дверима,
Вусатий електромобіль
Пресує рік в годину.

Б'є неймовірна кількість стуж
В тролейбусне обличчя,
Сп'яніле від жіночих душ,
Смутне від чоловічих.

Крізь вікна дихає обман,
Розлука, сміх, турботи.
Зупинки вибираєш сам -
«Спокуса», «Храм», «Болото».

Ворушиться сумління спрут,
То плай, то пастки сняться.
…Іде тролейбусний маршрут
За номером 16.

СКАЗАННЯ ПРО СОСНУ І ПАГІН

Чи раптом з'являється мудрість ясна? –
У кожного є перемоги й поразки.
…Жили-були у глухомані Сосна
І Пагін її (чи то правда, чи казка?)

Хитливого Паростка (сам – крок та крок!)
Соснове гілля не завжди боронило.
Від спеки зів'яв його перший листок,
Із інших бур'ян повисмоктував сили…

Сосна у замріяних снах майбуття,
Напевне, наш світ легковажно сприймала,
Довірила юності власне життя,
І вірила щиро, не перевіряла.

Ось вдарила блискавка, грім загримів
І Пагона стовбур на дві половини
Сам Зевс розколов – і побачили всі
Трухляве коріння, гнилу серцевину.

Миттєво поникли і радість, і сон,
Бо мрії Сосни затягла павутина.
До неї безжалісний долі закон –
Занадто повірила стійкості сина.

СЕМИБАРВНА КВІТКА

19-річному Артему

У руці тримає син
Квітку семибарвну.
Сім бажань – пелюсток сім –
Стан твоєї карми.
Ця пелюстка перша – кров,
Спадок генетичний,
Збіг обставин і умов
Росту крізь сторіччя.
Дружба крізь югу часів –
Ось пелюстка друга:
Асонансовий мотив
У дуеті з Другом.
Найдорожча за усіх –
Третя – дощ в пустелі:
Рідна мова і поріг
Рідної оселі.
А четверта – сяйво-німб
Творчості і честі.
Це майстерності Олімп
Будь-яких професій.
Незалежність власна – «Я» –
То пелюстка п’ята.
Сенс пізнання, мов маяк:
«Варто» чи «не варто».
Шоста – ніжний ореол
Справжнього *кохання* –
Це єства й Душі престол –
Перше і останнє.
Суть життя і є – життя,
Мить безсмертя: в лоні
Світ новий – твоє дитя –
То пелюстка сьома.

…У руці тримає син
Квітку семибарвну…

ГОСТІ ЗЕМЛІ

Сестрам Валентині Міхно
і Тетяні Швець-Руднєвій

Великі дати воскрешають силуети
людей великих. Мить їх років стислих,
спресованих в «народження – життя – безсмертя» –
це точки відліку на карті чисел
з координатами «безмежний час» – «безмірний простір».

О, сестри-Овени! На ювілейних вітах
роки-бруньки зродяться ваші березневі.
Я – Діва знаку Тигра, і мої століття
згадають стиглі яблука й зірки серпневі –
ми на Землі лиш тільки незначні, миттєві гості.

Речей немає у природи зайвих.
О, діти Осені, Весни, Зими і Літа!
Великі вчинки, почуття, талант є і в людей звичайних.
Хай ваші Тіло і Душа ще на шляху земному квітнуть
без розпачу, розлуки, зради, заздрощів і злості!

Життя безцінне! – хоч подібне злету в небо птахів –
ми на Землі лиш тільки незначні, миттєві гості.
Нам доля креслить майбуття незнаний графік
з координатами «безмежний час» – «безмірний простір»,
дай, Боже, щоб без розпачу, розлуки, зради,
заздрощів і злості!

КВАНТИ МОЛОДОСТІ
в перекладах з рос. Наталки Нікуліної, 1996 р.

КОЛИ Б ТИ МЕНЕ КОХАВ

«Коли б ти мене кохав!» –
Стрівши вітру сплеск нежданий,
Воском плакала свіча
На лискучім фортеп'яно.

«Коли б ти мене кохав,
Світлом шлях тобі б стелила,
Коли б навіть ним спливла
І недогарком зробилась.

Коли б ти мене кохав,
Моє ж світло звав знаменням!»
Вітер видихнув, що він,
Мабуть, марним став натхненням.

«Коли б ти мене кохав…
Схожа наша суть незрима».
«Ми – лиш друзі, – він співав, –
Кожен власний хрест нестиме».
«Коли б ти мене кохав!» –
Спалахнула враз і згасла.
Він по хаті кружеляв
Запах осені дочасний.

«Не кохає він тебе!» –
Тихо клавіші зітхнули.
…І пригадується знов
Те, що сяйвом промайнуло.

Я МОГЛА Б РОЗПОВІСТИ ВАМ…

Я могла б розповісти вам,
Проспівати – теж,
Як колись хотіла мати
Цілий світ без меж:

Я хотіла диво-птахом
У височині
Над людьми шугати, сіять
Мрії чарівні.

Щастя без межі і міри
Прагла в буревій,
Бути поруч з другом вірним
І кохать самій.

Сім запон перебороти
І сім див знайти,

Без страху на верх стрімчастий
Разом з ним дійти.

Попри хвищу та негоду,
Спеку, як на те,
Нам здавалось, що і прірва
Це для нас – пусте.

Та зійшовши на вершину,
Вільна і гінка,
Зрозуміла, що наш спадок –
Правдонька гірка.

Сподіваючись на диво,
Вогнища тепло,
Враз побачила, що птаха
Вітром віднесло.

І видіння мимолітні
Дивної краси
Вмить розтали. А лишились
Побут, я і ти.

…Я могла б розповісти вам,
Проспівати – теж,
Як колись хотіла мати
Цілий світ без меж…

ВЕСНЯНА ПАСТОРАЛЬ

Життя – вокзал багатоликий,
Де видно і при світлім дні
Той мерехт душ, малих й великих…
Мій друже юний, ви пробачили мені?

Здавалось, Вашими словами,
Немов крилом, укритись зможу
Від лих і ран. І поруч з Вами
Забуть-забутись безтривожно.

Невтоленність чуттів та мислі
Ви не завважили навряд.
Та враз, спокусу притлумивши,
Дотичностей створили ряд.

Ваш розум, о, напевно, вільний –
Він так боїться щось змінить.
Як палить, Господи, той біль мій!
Що Вам, несмілий мій, ця мить?

Та Вам самому чи відомо,
Що, жити кваплячись всякчас,
За грубощами слів і жестів

Душа чутлива скрита в Вас?

За блиск очей, несмілість фрази
Й рядки, що дзвоном – повесні,
Й зухвалу мисль одного разу,
Мій пізній друже, Ви пробачили мені?

ДАВНЯ НОВА КАЗКА

У втомленій країні
Дивачка-Балерина
Казки складала дивні
Про лицарів старинних

Не в театральній масці,
Не в перах лебединих,
Свій світ в танечній казці
Творила Балерина.

Минуло десь піввіку
Падінь, визнань і злетів,
І поступу до світла
З оманливих лабетів.

Господь послав їй стрічу:
Утомлений боями
Помітив танцівницю
Солдатик олов'яний.

Причина є для щастя.
Мов квітка розбуяла,
Вона у фатум-танці
Усе стрімкіш кружляла.

І захватом спахнувши
На почуття знадливі,
Солдатик опинився
В розплавленім пориві.

Та взнавши тайну танцю,
Він зрозумів багато:
Збагнув, що дуже довго
Не може так тривати.

Солдат тьмянів бентежно
Від внутрішнього жару
І швидко, обережний,
Знайшов заслін пожару.

А наша Балерина?
Допоки кров не стигне,
Крізь спеку й зливу плинну
Вона свій хрест нестиме.

Солдатик доконечне
Вернувся до баланди.
…Шал берегли танечний
Затертії пуанти.

СОБОЮ БУДЬ
в перекладі з рос. Миколи Миколаєнка, 2002

Поет жадає підсумок підбити:
не все так добре, як хотілось…
Пиріг життя гіркий, проте й не ситий,
мисль не перетекла у зрілість.
Поет жадає щирості з собою:
хай лицемірство спопеліє!
Дух знищивши над Тіла наготою, –
в Душі знайти приют Надії.
Якщо тобі загрожує й заклання *
не замикай для віри двері:
не згоївши чуттів болючі рани,
отямся все ж у «Англетері».
Не хочуть в мирі Серце й Розум бути –
ще й від Адама й досьогодні.
А вже на Мудрість десь чатують Брути,
Поета тягнуть до безодні.
Собою будь і не жахайся страти,
ні безвісті крутої кручі!..
Не сенс в рулетку з Долею зіграти,
у цім – помилок неминучість.
Терзає думка, що життя змарнуєш –
в гоньбі за гострими чуттями.
чи знагла примху ще одну змуруєш
(та це вже – кажучи між нами).
Палкі вуста підступності не скоять,
покіль не схоче серце зради.
Не додаси шляхетності покоям
через поезії обладу.
Якщо ж усіх відхилень од орбіти
підбити лік – пожнеш зітхання.
Оброк лиш зостається заплатити
за Дужу й Тіла неєднання.

З циклу «ДЗВІНКИ ДО ПОЕТА»

1. НЕСКІНЧЕННА ХВИЛЯ

«Ти розчаруєшся в мені», –
Читали очі між рядками.
А серце, зліплене з надій,
Все ж мерехтіло світлячками.

«Бринять на променях небес
До тебе почуття Платона».
Мазурка стихла. Полонез
Полинув з серця-мікрофона.

…Стрімка смерека-дивосил
Плекала зелені палітру
Й здіймала віти в небосхил
Супроти всіх законів світу.

2. ТИ – ЖІНКА ПРЕКРАСНА, АЛЕ…

Кінь завжди обходить стежки диких зграй,
В савані полює страхітливий лев.
І тільки Адам мав із Євою рай.
…Ти – жінка прекрасна. Прекрасна, але…

Альков непорочний між білих рядків.
Чи має поезія право на злет
Абсурдності рим, легковажності слів?
Ти – жінка прекрасна. Прекрасна, але…

Зима перед сонцем зняла капелюх,
Рослини вдягають зелені кольє.
Та як же сумує пісняр-омелюх!
Ти – жінка прекрасна. Прекрасна! Але…

3. СХОДЖЕННЯ

Як важко сходити в твій світ (пробач!),
З колін тремтіння обтрусивши сміхом,
Хоч серце скаче, мов дитячий м'яч,
І лічить східці, що униз біжать; і стиха

Ногою стати в безтурботність дня,
В глухий куток сховавши тінь докору,
Плечем відчути свіжість від вікна,
Де звісила печалі локон штора;

В обличчя глянуть самобутніх книг,
І сліпо натикаючись безкраю
На бризки місячні, що йдуть від них.

Ми стрінемось в долині раю!

4. ДЗВІНКИ ДО ПОЕТА

Освіти обрій краю, поете,
Де панує невидиме плем'я,
Щоб його незліченні намети
Не поглинули промінь натхнення.

Заспокой хвилі моря, поете,
Щоб, минаючи острів Чекання,
Не заплутали човни-сонети
Між обмілинами віршування.

Нагостри трави степу, поете,
Щоб зневіреним і безталанним
Знадобились словесні стилети
Перервати полон Роксолани.

Надихни серце друга, поете,
Щоб буденна розпука-повія
Не знеславила долю на злетах
До приходу на сповідь Месії.

5. РОЗМОВА

Метнула крізь життєві дверці
Вогонь з повік:
«Я пропоную руку й серце
На довгий вік.»

Скляний, неромантичний погляд,
Бліда щока:
«Цю пропозицію на розгляд
Беру. Чекай!»
«А скільки? Рік або чотири?
Йде день за п'ять!»
…Пісний світанок у квартирі,
Вуста мовчать.

6. ЕТЮД

Морозиво в ціні, бо спеки йдуть свята:
В травневий затишок навшпиньки входить літо,
В гудроні тане Ахіллесова п'ята,

Теплом захищена від сорому і пліток.

Я Вас люблю за те, що Ви сказали «ні».
Але щось діється й провіщують прикмети:
Ви раптом прийдете, тримаючи в руці
Ромашок польових незайманий букетик.

7. НЕДОСПІВАНА ТАЄМНИЦЯ

Думки і мереживо долі сплелися
У дію примарної п'єси:
Вгорі Журавель, зовсім близько – Синиця
Шугають і манять над плесом.

Призначила Доля у кожному акті
Яскраві сценічні події.
Зійшов тільки смуток на подіум фактів –
У часу свої лицедії.

Вистава не йде: з Журавля і Синиці
Виходять лиш на авансцені
Витки недоспіваної таємниці,
Музичні ковточки натхнення.

8. «ЗУСТРІНЧИКИ»

Крізь скло вагань і тиск буденних тижнів
Промінчики тепла пробрались на узвишшя,
Розбризкались росою в ромашковій тиші,
В квітневу згадку і червневу ніжність.

«Ні» обігнало «так» на цілий місяць –
Одержав липень лиш ковточок кисню.
Старалося повітря більш озону дати,
Але завадили прадавні ґрати.

Чи будуть ще «зустрінчики» – неясно.
Тяжіння є, та, мабуть, фрукт дочасний!

9. САМОТНІСТЬ – САМЕ ТА САМОТА

Ви відчували, як самотність плаче ?
Як скиглить, як сама себе жаліє,
Вважає: саме та – вона! – і наче
Не винна, не дурна і не повія -

Мрійлива і довірлива істота.
Що їй до прорви гірших негараздів?! –
Зразки самозакоханих мелодій

Рядами розкладає у шухляді,

Перебирає мрії том за томом,
Багатство розглядає чарівливе,
Чутливе і відкрите до оскоми.
(Чи суміш святості й гріха можлива?!)

Терплячі краплі туги ллє додолу,
Жага її і пошук непоборні,
Цілеспрямовані на щиру долю,
Талановиту, лагідно-мажорну.

Та праведний Господь з небес ВСЕ бачить…
…Ви відчували, як самотність плаче?..

10. ВЛАСНИЙ ЕШАФОТ

Невпинно йшла на ешафот,
Який створила власними руками.
Палач-добродій зупиняв словами
І до наступних проганяв нагод.

І знов ішла, як той ман’як,
Що повертається в злочинне місце,
Не дивлячись: на небі – сонце, місяць,

Який до місця злочину вертає,
Не дивлячись, хто угорі шугає,
Хто протидіє – лісовик чи дяк…

Від непорозуміння враз
Тьмяніли очі, а уста нестримні
Складали посмішки у серця скриню
До недоречних жартів й фраз.

З циклу «ЩЕ ГОРИТЬ МОЯ СВІЧА»

Олесі Мудрак

1. НОВІТНІ СПОЛОХИ

Ніч в лютому. Нуль градусів.
Але так холодно надворі,
так слизько, боязко біля засніженої клумби,
де поховались до Весни
коріння квітів й будяків,
а зараз височіє до часів незнаних
ялинка новорічна – завжди зелена,
горда і духмяна.
На віттях – іграшки блискучі,
але такі важкі на вигляд,
мов кисті рук, що стиснуті в кулак
в човні недолі –
і тягнуть хвойні весла до землі. Ще й зверху –
снігова пороша, а то й метелиця з морозом.
Поглянеш на ялинку – веселий витвір
незбагненного митця.
Але, коли придивишся пильніше, щось в оці мерехтить,
немов метелик крильцями лоскоче
(і сніжно-боляче чомусь).
Неподалік – сліпуче сяйво щойно створеної
вивіски із гаслом:
«Ідіть, штовхніть незнані двері,
які відкриті наче будь-кому,
але очікують найважливішого Нового Гостя,
найсправжнього, який оцінить
якість і різноманітність
запропонованих дарів, і спілкування спів,
і музику міжряддя».
…По льоду крокували перехожі – повз ялинку,
повз час і простір,
повз хату з чудернацькими дарами,
повз гасло дивне – усі додому поспішали.
І тільки лапи-гілки новорічної ялинки,
що в колі виросла рослин чужинних,
тягнулись до дверей самотніх,
щоб доторкнутись, хоча б постукати у них
і віддзеркалити осяйними вогнями
проміння вивіски-корони
над незвичайними дверима,
і довго-довго пам’ятати ті сплески
сполохів новітніх…
…Усе живе – і зле, і добре – Весну чекало.
Вже скоро, скоро сонце і тепло наповнять
великі келихи надії прозорим і гарячим сяйвом!
(Та тільки зараз боляче чомусь…)

2. НІЧ І ДЕНЬ

Розкішна Ніч космічної півкулі
повз вечір і світанок
стоязикими пальцями
сонних сутінок,
хижого мороку,
загадкової темряви
обіймала День.
День у одвічнім сумніві
Нічному сну пручався:
– Ні, так не можна, Ніч!
– Ми є вільні.
– Чи будемо?..
Ніч – дотиком – до потаємних місць
долин, печер, чагарників…
торкалася і дмухала
повітрям терпким в обличчя Денне,
лоскотала
підніжжя і вершини гір.
– Ніч-ніченька, чи маємо ми право?..
Наш час і простір проти нас
і, навіть, Сонце, яке
міняє нас місцями кожної доби!
– То ж наша доба!
– То мить, що в вічність відійде,
залишивши нам спогади
з полинним присмаком сумління…
…Оман, облуда і спокуса
ховалися у соромі Ночі,
День відмивав гріхи
прозорими сльозами на очах ікон:
– Хоча то сльози надміру Душі,
волога незапитуваної живої суті,
покаємось!
– Хіба ми винні, День? Вільні ми –
ось наше каяття:
«Ми нерозлучні, невід'ємні –
День і Ніч, найкращі в світі, гармонійні.
Світанки, сутінки, і темрява, і морок –
то наші діти»
– О Боже, милуй і прости!
…День сумував за Ніччю у безсонні,
шукав, чекав відлуння
крапельок-зірок Нічного неба.
Ніч тамувала спрагу в пориваннях
духмяних сплесків
спогадів і мрій повітря Всесвіту
– Чекай завжди!..
– Чекаю…

3. НЕМОЖЛИВА КАЗКА

У деякому раї, у деякій державі
Жили-були «боги» – і праві, і неправі,
Примарні і живі, добродії і злі.
Така ж була і паства – їх піддані-раби:
Мутанти перевтілень всілякої доби –
І власники ілюзій, і злата королі,
Митці і науковці, торговці, технарі,
Службовці й вільнодумці – і гальма, й рушії
(І мазуни планиди – нові багатії,
І найбідніші верства багатої Землі).
У цій можливій казці всі ролі – сенс життя
(Ти гратимеш принцесу, а королеву – я).
По праву, по закону вся королівська рать
І солодко поїсти, і спати, і гулять –
Все може… Лише мріяти всі інші можуть всмак,
Бо раб і на свободі – все ж раб і неборак!
Закони ті ліпили міністри і король,
І кожен намагався зіграти Власну роль.
Якби ж (цілком за класиком) ви знали, паничі!..
І темні окуляри знімали хоч вночі:
Бач – в кожного при владі зіяє отвір там,
Де у чесного люду є серце – Божий храм,
Воно неначе пташка зі скутими крильми…
…Чи гратимеш принцесу?! Я королеву – ні!

4. ТРАВНЕВІ ПРАГНЕННЯ

Мовчи, травневий грім, мовчи.
Пух тополиний у руці
лоскоче цятки нервів. Дух,
духмяним димом – в зір і слух!
Щоб смак самотнього вогню
вже не гірчив, й мене одну –
одну-однісіньку – в імлі
шукали Віри кораблі.
Щоб лісу і степів розлад
в стрункий перетворився ряд
упорядкованих гаїв
рослин улюблених моїх –
тополь, смерек, дубів і верб,
над ними – піднебесний герб
Свободи Духу. Щоб Єство
не святкувало торжество,
й зелені брості пра-дерев
вказали Вірний Шлях. Але!
Щоб надто пізно не було –
Душею стримати Єство…

5. ПОЛЮВАННЯ

Самотній і сліпучий,
Розхристано-болючий,
Жаданий, жадібно-жаданий,
Доступний начебто. Мов п'яний
Блукає по стежинках грішних –
Шукає захисту. Та нишком
Звучанням сонячного скерцо
Торкається то рук, то серця…
– Лови! Зірви із піднебесся!
– Сховай у пальцях-перехрестях!

…Та не діждетесь, щоб промінчик
Так і зостався в схованці-руці!

6. РОСА НАПІВЗУСТРІЧІ

Пробачте, друже, за спокусу
Пізнати невідомий світ,
Де відчайдушність без покути
Штовхає то у піч, то в сніг.

Пробачте, друже, за бажання
Цілунків грішних уночі,
За вічне їхнє покарання
У тій же сніговій печі.

Пробачте за можливість стрічі
І неможливість все збагнуть,
За в'язку у спіральну вічність
Чуттів, де скривлений сургуч

На серці юнім, паперовім
Частками падає у суть.
ЛЮБОВ'Ю сповнені алькови.
Пробачте за можливість болю
І неможливість все збагнуть.

6. ЩЕ ГОРИТЬ МОЯ СВІЧА…

По той бік неба – я, по східній – Ви…
Але, що не миттєвість – знову спалах…
Втопитись в часі чи в емоцій вир,
Які квітнева ніч порозкидала?..
О.Кардум

Частка серця спорожніла:
Наче сильні мали крила
Й відлетіли згустки крові –
Зчервонили світ зірковий…

Збудник даної хвороби –
Надмір-вир – зриває пломби,
Час-вампір знов смокче миті
І розкуті, і прикриті.

Схід – це сходження чи захід?!
(Парадокс словесний – плаха:
Змах надії чи меча?..)

Ще не вечір, порожнеча,
Ще не вечір, ще не вечір,
Ще горить моя свіча…

З циклу «ЛЕТИ КРІЗЬ ЧАС, ЛЕТИ!»

ВОСЬМЕ ЧУДО

Дзвін ромашок в червневих обіймах
Давні рани Розп'яття лікує,
Проникає у хворі долоні:
Сім чудес у шалі тріумфують,

Пекло й Рай переплутав місцями,
Осипають в імлі срібним світлом
(Мовби дощиком у Піросмані)
Скрізь нервові, оголені віти…

Білим вершником блимнуло щастя…
Розчинились в небес божевіллі
Восьме чудо, що зникло завчасно,
І ромашок прощальне сузір'я.

ДИВОВИЖНЕ ЧЕКАННЯ

Не стрілися. Пече сльоза
В очах у подруги-розлуки.
Плечима доленька зниза,
Безсило опускає руки.

Вальсують в пам'яті вірші,
Далекого юнацтва фото.
Спокуса-місяць уночі
Підморгує сріблястим оком.

Я і журба на самоті.
Нудьгує на стіні гітара.
У снах крізь роки – тільки ти,
Моя любов, моя примара.

Тобі – чекання ніжних вуст,
Тобі – смак царственого зілля,
Тобі – політ, блаженства звук
Довіку, до душі спасіння.

*** * ***

Гнатися
за безмовними питаннями
нецке Бендзайтен –
жіночого божества щастя,
що стоїть на краю безмежності
і тримає на руках ніжності
плачучого вічного хлопчика,
який намагається розірвати
кільця нескінченності.

ЛЕТИ КРІЗЬ ЧАС, ЛЕТИ!

Лети крізь час, лети,
Посланцю Ерідана*!
Побач, далекий мій,
Як саксофон з органом
Повторюють дует
Недавнього кохання,
Як в'є Душа в Душі
Музичні заклинання!

Лети крізь сум, лети,
Посланцю Ерідана!
Почуй, жаданий мій,
Як стиглий і духмяний
Шепоче вітерець
Тремтячії благання
Про врешті-решт кінець
Нестерпного чекання!

Лети крізь біль, лети,
Посланцю Ерідана!
Пробач, бентежний мій,
За муки та страждання!

...Як Мрія з Дійсністю
Не зійдуться устами,
Так наші почуття
Не вимовиш словами.

_____
*Ерідан – сузір'я Північної півкулі.

СПАЛАХ

І туга над тим, що не можна змінити...
К. Вузлик

Сплеск!.. Сплеск!..
Плескає захват у долоні,
Бо вийшли почуття з полону -
В думках розгойдуються мрії,
Пересміхаються, радіють,
За край виходять вірша гранки,
І чути поклик на світанку
До сплетення єства і духу,
Злиття і Голосу, і Слуху
В струмках Смаку і барвах Зору...
Життя! Життя! Ти – сплески моря
З піском, із гіркотою, сіллю,
Але прекрасні і всесильні!

ВОЛОШКОВІ ФАНТАЗІЇ РОМАШКОВИХ МРІЙ

Декоративна Ромашка
нудьгувала за степом,
де
гойдалися
від вітру розгубленості,
мокли
від дощу туги,
пеклися
від світила надрозуму
її молодші сестри – лікарські ромашки –
на чолі з польовою блакитною зіркою –
Волошкою
(вони були розлучені привидом часу).
Ромашка посилала з суховієм
солоні краплини чекання
стрункій, тендітній Волошці,
яка так жадала сліз привіту
і була по-дитячому щасливою,
коли хапала на льоту
хоч декілька росинок,
поки не стала сутулитися
у безводному житті
рожево-примхливих бажань.
Ромашка фантазувала,
що вона колись вплете
коріння Волошки
у свої білі пелюстки
і раділа, раділа, раділа…
…Зі степу було привезено
шар землі для нової клумби,
де самотіла Ромашка,
і вони з Волошкою
нарешті
зустрілися
під вічно мрячним дощем
з паруючих вікон
психлікарні меланхолій.

НЕБЕСНИЙ «МОРСЬКИЙ БІЙ» або «Сказання про „Най…”»

Дітлахи гралися у відкритий
«морський бій», метаючи
на поле битви супротивника
тоненькі іграшкові стріли.
Вигравав той,
хто з першого разу влучив
найточнісінько до середини
найбеззахиснішого кораблика -

найменшого, але найголовнішого.
Тоді
шкідливі оченята усіх гравців
пускали найвеселіші вогники,
їх рожеві постаті
підплигували якнайвище
від дитячого вереску
дорослих радощів
і гра продовжувалась у іншого поля,
де знову навіть морська „цунамі”
не могла заховати від обстрілу
чергового найвразливішого мінікорабля.

...Покидаючи Її
ненадовго-неназавжди-на-маленьку-вічність,
крізь тугу неминучості розлучень Він почув
якійсь смарагдово-дивний укол
у саме серце
і ще довго нічого не розумів, хоча
підсвідомість вже давно
шепотіла йому на вухо
про Найперше і Найостаннє,
про Наймрійне і Найреальне,
про Найвічне і Наймиттєве,
про Найможливе і Найпримарне,
про Найдуховне і Найтілесне,
про Найрідне і Найнедосяжне,
про раз-у-життєве Найщасливе Найєднання,
а його серце ніяк не могло вистромити припливами пульсацій
крихітну стрілочку Амура.

* * *

Відчувати зойки щастя спільності
біля комп’ютеру, правлячи помилки
примарного тексту
з головною героїнею віртуальності,
читаючи між рядків за автора,
який щойно прибув з Повернення,
щоб повернутися в Прибуття
для написання нових пригод
автобіографічних незвершень...

* * *

Стати на вівтар Мрії
і вмирати на грані
співзвуч космічних,
цілуючи серце серцем,
залишившись назавжди
на Острові Ілюзій...

* * *

Зазирнувши за межу дійсності,
злетіти у безодню
нескінченного подиву,
ковтаючи повітря жаги,
назустріч
неповоротності
часу…

* * *

Солоні краплі марева розлук
окроплять поле життєдайної бавовни.
Обмиє хащі мислей дивний звук
дзюрчання струму всіх жадань-розпук –
крізь час – усюди – усередині і зовні.
Чекаймо!

СТАРОДАВНЯ ПРИТЧА

Ця розповідь, як світ стара.
Він і Вона – заручники Любові і обставин,
птахи-невільники поламаної долі,
один без одного приречені співати
у паралельних вимірах часів.
Їм не судилося гніздечка звити разом –
до зустрічі вже по шпаківні мали.
Та плин недолі не пошкодив крила –
замріяні, крізь час вони летіли,
щоб стати раз на рік «єдиним цілим».
Хоч у мелодіях-листах,
хоч у фантазіях-віршах,
хоч у ілюзіях-піснях
частинку почуттів віддати,
які за вінця келиху Кохання
розплескувались, як востаннє.
І ось в нестямі відчаю і туги
Вона – чолом додолу – у Творця спитала:
«Ми ***разом*** будемо з Коханим?..
Та тільки правду, без пояснень
скажи, благаю, Так чи Ні? ..»
О радосте щемлива! Слово «Так»
з висот небесних враз зірвалось
як крапля спраглому в пустелі.
…Та за завісою небес
суть відповіді залишилась –
мить разом чи ***роки*** назавжди…

Ніде й ніколи не кажи: ***«Ніколи…»***
Проте: ***«Ми разом будемо! Колись…»***

З циклу «ПОЇЗД БАЖАНЬ»

1. КВІТНЕВИЙ ЯСЕНЬ

Поету-невільнику

Опісля довгої зимівлі,
Коли покинув жарти лютий-блазень,
Серед чагарників зневір'я
Згадав про фотосинтез сонний Ясень.

Земля зомліла під снігами,
Заворушилися шари повільно,
І чорнозем з'явивсь на зламі –
Дав силу Ясеневому корінню.

Сік вибухнув весняно-літньо,
Й створило сонце вмить зелене листя –
Перебіг голосу свободи.

Про рух і спокій, про химери й вроду
Задзенькали струмки вологи:
«Рушаймо в путь, рушаймо в путь-дорогу!..»

2. КВІТНЕВИЙ ДІАЛОГ

– О залишися, на хвилину, на півмиті!
– Не можу. Бачиш – підганяє вітер
оті брудні суворі хмари,
які – якщо наздоженуть,
виконуючи дикі танці,
запаморочать і мене, і світ навколишній.
– Чи вийдеш знову якнайшвидше,
мій сонцесяйний поводир
у темряві сліпих обставин?
– Я – Молодик, і моє сяйво – лише відлуння
того величного Світила,
якого досягти найважче.
Бо, навіть, і дивитися на нього можна,
лише примружуючи очі.
– Нехай згорю, але піду на поклик
незнаного світіння Всесвіту.
Будь що, не відречусь від мрії – очистити,
змінити колір хмар на справжній, на небесно-ясний.
– О сонечко моє маленьке!
Такі осяяні – хто сам палає –
той світить вічно і ніколи не згоряє!

3. ТЕБЕ ЗАБУТИ НЕМОЖЛИВО

Часу і простору байдужий чародійник
своєю паличкою протинає вічність,
уваги не звертає на миттєвість долі –
на зникнення (помилування? страта?)
галактик із планетами, зірками –
і велетнями, й карликами неба.
То що ж казати про фортуну Людства
чи про юдоль Людини, незбагненну
в залежній від своєї незалежності країні?..
Повітря змін зриває маски
з божків, руйнує всесвіт цілих націй.
Чи варта туга-мука за окремим
сполоханим життям, що майже нанівець зійшло?..
Річ певна, варта!
Бо чути звук безсмертя в Слові,
якщо читати голосом тремтливим
уривок з заміської казки:
«Я повернуся! – крізь югу колізій –
Тебе забути неможливо…»

4. ПОЇЗД БАЖАНЬ

1

Ти третій день мене пробуджуєш, світанку.
О, як не хочеться вертатися в реальність!
Та стрімголов кидаюсь до вікна:
Немов із центру Всесвіту – із поверху під дахом –
Враз випромінюють, летять моєму місту
Очей цілунки – пелюстки добра:
Зігріла б кожну постать вранішню,
І кожен клаптик вересня – межі чекання –
І, коли б моя воля,
Зібрала і спалила б горе з кожного вікна,
Хмаринки тільки біло-срібні в небі оселила б,
На кожній – почерком дитячим – «Я щаслива!»
Дощинки тільки ніжні, теплі гралися б із листям
Смарагдової флори, і по вінця
Напоював би вітер смаком з новим змістом,
Щоб ситі всі були і стравами Надії,
І зіллям Віри, й запахом Любові –
До к о ж н о г о, і вином Кохання –
До скрику, до сплетіння аур…

2

…А пелюстки добра, з очей злетівши,
Крізь час і простір Поїздом бажання
Мандрують по зупинках «Зустріч», «Щастя»,
«Розлука-Туга» й знову «Зустріч» –

По вічноколу… А сьогодні
Щаслива я тому, що Ти щасливий
І з вуст Твоїх зірвалося: «Кохаю…»

5. ШАТРО СПОДІВАННЯ

Хочу вільний зробити масаж
у розкутім вбранні Зірколова,
роздивитись всі цятки родинні
(мов сузір'я на шкірі чутливій –
в небесах їх плеядами звуть).
Чи можливо руками зібрати,
всіх зловити у жменю бажання,
потрусити, перемішати
і розкласти зірковий орнамент
з ниток полум'я, дотику слів,
поцілунків і шелесту сліз
на новій оболонці Душі?..
Чи зведуть до шатра сподівання
ці плеяди спокусливим шляхом,
де вже мариться купол єднання
у гармонії духу з єством?..

6. КАЗКОВИЙ РУХ

– Казкарю, так дзвінка чекала!
Невже у венах чоловічих
за рухом стрімголового бажання
враз б'ють струмки раціональні,
ледь мої двері зачинились?
– Чому ж сама не подзвонила?
– Тебе боялась відштовхнути,
тих насторожити даремно,
хто поруч із твоїм життям…
Я скучила за голосом твоїм –
розповідав ти вже тремтливо
дві казочки в мить довжиною,
прекрасні, ніжні казки дві,
хоч без щасливого кінця…
Чи завжди в світі так буває?
– Бува, красунечко, буває…
А зараз слухай: розповім я
тобі іще казок багато,
де і не буде хоч Вінця,
але казки всі нескінченні…

7. ЗИМОВА ПІСНЯ

Зимовий одяг за вікном
У срібну горошину.
Спливає час під метроном
У Всесвіту щілину.

Хмаринка смутку на очах
Втекла від поцілунку,
Сховалась в складинці плаща –
Наївному притулку.

Опісля сну, розкутих рук –
Терновий шлях за плаєм.
Мрійливих від жаги й розлук
Натхнення захищає..

Раптовий в небі спалах
То загорявсь, то гаснув.
Вона щораз казала,
Що це було прекрасно...

8. ПРИМАРА-СПОМИН

Мить. *Вічночас і Вічнопростір*. Вічність…
Світів непізнаність і рівнобіжність.
Зимові старт і фініш – круг щорічний.
Тобі, мій красеню, град-зорепад у січні,
Тобі, мій ясеню, блиск-падолист у квітні,
Тобі, мій легеню, бій-сніговій у липні,
Тобі, мій лебедю, дзвін-зеленцвіт у жовтні,
Тобі, мій Разін, сподвижники у човні,
Тобі, мій в'язню, жовто-блакитний жереб,
Тобі, мій блазню, безкоролівська ера,
Тобі, шаленому, всі екзотичні втіхи,
Мені, мій генію, жаль, не від тебе діти…
Фантом і ява. Випадку незвичність.
І знову січень. Знову сум щорічний.

9. ЯКБИ Я МІГ СЕБЕ СПАСТИ

(З Івана Ясеня)

Якби я міг себе спасти
Від пломеню очей незнаних,
Що так невпинно, невблаганно
Мене охоплював безжально
І не дозволив відійти.

Лише на крок чи на півкроку.
І все було б не так, як сталось.
І наші б руки не сплітались,
І наші б душі не торкались
Так ніжно, щиро і глибоко…

Тіла летіли невагомо
В провалля безвісті і часу.
Звучала музика-прикраса.
Все сталось раптом і відразу
Без зойку, крику і без слова…

Яка приємна, ніжна втома –
Твоя голівонька на грудях.
Чи це було, а чи ще буде?
Шептатимеш, що не забудеш,
Що перша це й остання змова…

Знов обпечеш очей блакиттю,
Торкнуться губи губ гарячих –
І спалахне нове багаття
Примарного, чужого щастя
Та й спопелиться тої ж миті…

Якби я міг себе спасти
Від пломеню очей незнаних,
Що так невпинно, невблаганно
Мене охоплював безжально,
Але я знав, що мушу йти…

10. * * *

Чи це було, а чи ще буде?
Шептатимеш, що не забудеш,
Що перша це й остання змова…
Іванко Ясень

Привіт-привіт!.. І до побачення,
Мій смутку-спогаду пролітний!
Все те, що вчора мало значення –
Криве свічадо. Даленіти

Став образ в дзеркалі двоїстому…
А чи було це? А чи буде?..
Шукати зустрічі? Де істина:
Цноті коритися чи блуду?..

Все пам’ятаю і милуюся
Сумісним фото і рядками
Поезій, котрими лікуюся.
Переплелось усе між нами…

Якщо б ти вільний був, мій легеню,
Пішла б наосліп за тобою.
Щоліта й щозими, мій ясеню,
Строфа б лунала за строфою.

Ми надихали б одне одного,
І долі нашої свічадо
Завжди ряхтіло би свободою,
А не кайданами де Сада…

Чекаю на вогні небачені,
Шляхи незаймані, новітні…
Привіт-привіт! І до побачення,
Мій смутку-спогаду пролітний…

З циклу «ЛЮБЛЮ і КОХАЮ»

Віктору Невському

ВЕСІЛЬНИЙ БУКЕТ

Листопадовий настрій свавілля.
Серед сіро-буденних доріг
Ціла низка кортежів весільних,
Різнобарвних, п'янких. Рік у рік

Віддзеркалює звуки проміння
Із закоханих душ камертон,
І перо Птаха Щастя невтримно
Доторкається їхніх долонь.

Найкрасивіші люди планети –
Наречені… Весілля. Кафе.
Тамада – Жінка-вдача. Куплети,
Тости, жарти справляють ефект.

За плечима Її – маски туги
І самотності. Мов Арлекін
Звеселяє і недруга, й друга –
Сьогоденності змушує плин.

Випадковість – таємна країна.
Диво в залі – немов Долі злет;
Зойк у серці – Вона, мов дівчина,
Упіймала весільний букет!

…Час відтоді їй креслив свій графік.
Оновились і Жінка, і світ:
Вже рядком ***два*** букети на шафі –
Той і ***власний*** – Вінчання політ.

ЯКЕ ТО ЩАСТЯ!

Глибока ніч. Метелик сну торкається очей:
по полю із волошками у житі
пливе під парусами Переможець Грей –
сучасний Капітан, поезії Орфей.
Яке то щастя, що ти є на світі!

Слов'ян нащадок – воїн, дворянин і гречкосій.
В твоїх обіймах я забула інших.
Щоденно з трав морських і польових вологу пий,
Кришталь них помислів, фантазій-любощів носій.
Яке то щастя, що ти мій найліпший!

Відкрию очі – вмить Фрегат Натхнення на стіні.

Дай, Господи, пізнать Твоєї Віри,
готовою щоб бути до буденної війни
з собою, недовершеною, в сповідях Весни.
Яке то щастя, як кохаєш щиро!

ПЕРИНКИ ДОЛІ

Коли ліанами-руками
я обіймаю сонний світ твій
і ледь торкаюся лопаток,
де зболені тріпочуть крила,
то відсуваюся в думках,
щоб не зім'яти їх і не порушить
ріст пер крилатого талану,
бо кожна із перинок – це
правдивість, віра і талант,
завзятість, зречення і мрійність,
терпіння, сила і натхнення,
і безліч квантиків новітніх
тієї Всеосяжної Любові,
яка бере початок добрий
із нескінченності Світобудови.

«ЛЮБЛЮ» І «КОХАЮ»

Липневий шал зеленого вогню
На кожній гілочці воістину буяє.
Смерека шелестить: «Я вас люблю»,
Шепоче віттям явір: «Я вас теж кохаю».

Знов пахне медом й духом полину –
Хустинка степу у куточкуріднокраю.
Волошка шелестить: «Я вас люблю»,
В'юнок у відповідь: «І я вас теж кохаю».

Я літо це щасливе не спиню,
Лише на мить раптово подих свій спиняю.
На поклик вуст моїх: «Я Вас люблю!»,
Відповідають очі: «Я Вас теж кохаю!»

НАТХНЕННИЙ ЗАХИСТ

Холодний цілунок жовтневий
Торкається задумливих жоржин.
Вже сонце втомилось, напевно:
За обрій поспішає день,
За обрій поспішає день,
За обрій поспішає день до зим.

Завіса осіннього диму
Ховає і обличчя, і думки,
Малює музичні картини:
Натхненний час відмолює,
Натхненний час відмолює,
Натхненний час відмолює гріхи.

. . . . . .
Чи осінь жалібна, чи витівки зими –
Натхнення захистить у час пітьми.

21 травня 2016 р.

Пам'яті Віктора Невського

На православному відспівуванні вітер –
Травневий, пряний –
Грав з пелюстками свіжих квітів.
Поетова Душа зітхнула:
Кохана близько так, але торкнутися
Вже нездійсненно, вже немислимо, о Боже!..
І раптом із поривом трепетного вітру
Коханій із труни під ноги впала
Півонія – то з нею попрощався так Поет…

*** * ***

Я розумію: є і ТАМ життя,
Де мій Коханий, рідні, друзі…
Та ТУТ наразі – жалібне виття
Моєї усамітненої Музи…

19.05.17 – перші роковини відплиття в небуття
офіцера-підводника і поета Віктора Невського.

*** * ***

Якщо у нас забирають тих, кого ми любимо,
треба не переставати їх любити, і вони житимуть вічно.
Будинки згорають, люди вмирають, але дійсна Любов нетлінна.
Із худ. фільму «Ворон»

Важка дорога до земного раю:
Тримає Небо всіх у власній длані.
Гай-гай!.. Либонь, мені не вистачає
Твоїх фантазій і твого кохання…

З циклу «МЕЛОДІЇ ВІЧНОМИТІ»

*** * ***

Музика! Музика! Музика – палітра слів,
Ти – малюнка срібний спів звуками днів.
Верді і Шопен, Бах і Мендельсон –
Музика Майстрів мов дивний сон.

Музика права, музика жива,
І хай здійснюються мої слова!
Музика – кумир, із небесних лір
Ллються свято Душ і свято тіл.
Музика – політ і кохання вир,
Повтори життя, повтори!

СВЯТО НІЖНОСТІ
Музичний триптих

Композитору
Валентині Фальковій

I
Маленька дівчинка-голубка
Випереджала звук тендітний
Сріблястим голосом об'ємним.
Здавалось: начебто токує
Та б'ється голуб за вікном…

II
По чорно-білих клавішах
таланів-інструментів
грав новизни адреналін,
шукаючи притулку
від пристрасті-утоми…

III
А між струминками дощу –
дощу із посмішок і сліз –
в обіймах суму танцювали
сучасний менует Надії
Любов з Коханням…

ТОБІ

Моєму другові,
сестрі Світланці Кириловій

Любов і смуток поруч йдуть,
Не розіллєш водою.
Минуле, дійсне й майбуття
Сумують за тобою.

Кохання волелюбний птах
Тримає нас в неволі.
Які ж то болісні слова –
«Назавжди» і «ніколи»!

До тебе взимку, навесні
Мій голос знову лине,
Чи наяву, чи уві сні –
Довіку не покине.

«Тепер тобі, як і мені,
Не відати спокою», –
Сказала Муза чарівна
І зникла за горою.

Чи жити треба нам було,
Минувши перепони?!
Але любов і є Любов
І там свої закони.

За мною часто не тужи –
Життя бринить, зоріє.
Згадай! – і я в журливі дні
З'явлюсь у мандрах мрії.

ЧЕКАННЯ

За вікном – листя дзвін – відгук одягу літа,
Вітра зойк, сонця блиск запорошують зір.
Я мовчу, я жду слів, сподіванням зігрітих,
Тільки в трубку гудки посилає ефір.

Знаєш ти, можу я – враз по райдузі-мрії
Прилетіти на мить – чи бажаєш, чи ні.
Ось гудок, ще гудок… І, здається, – зомлію…
Голос твій врешті-решт оживає в мені:

«Не дзвони, не пиши – все, як бачиш, нормально.

Не шукай, не питай – ось порада тобі».
Я шепочу: «Люблю! Неважливо звичайне!»
…Тільки в трубці гудки замовкають в журбі.

МІЙ ДРУЖЕ, ТИ ПРОБАЧ

Мій друже, ти пробач, пробач за те, що
ввійшла в твоє життя необережно,
за те, що буде, за те, що сталось,
за те, що я тебе не покохала.

Я дякую тобі, що дав можливість
перемогти в собі фальш і хтивість,
літати гордо і сміливо,
оберігаючи самотні крила.

Хай тільки мрією лишусь твоєю,
інопланетним сном, злетом феї.
Ти збережи мене, сни подолавши,
ти розлюби мене, не покохавши…

ШКІЛЬНИЙ ВАЛЬС

Роки шкільні, друзі шкільні і вчителі
В наших умах рухали мрій кораблі.
Школа – це простір для вибору й роздумів,
Школа – колиска життєвого розуму
І надія Землі.

Що вдалині? Що в майбутті? Не продивись,
Якщо тобі друг попадеться в путі.
Хай з отим другом нелегко вам дружиться,
Зі сподіваннями вальс шкільний крутиться.
Все в тобі, в майбутті!

Гідно живи, в мудрість ввійди без метушні!
Тільки в житті не розгуби себе лиш!
Всі побажання, фантазії збудуться,
Смуток прощань і образи забудуться,
Все позаду залиш!

Всі побажання, фантазії збудуться,
Зі сподіваннями вальс шкільний крутиться.
Все в тобі, в майбутті!

ГІМН ПРИДНІПРОВ'Ю

Буяння степу, хвиль Дніпра,
Митців, династій естафета,
Світання міста і села –
Це Січеславщини прикмети.

Врожай ланів, будівель злет,
Золотоверхі бані храмів,
Будова зоряних ракет –
Це оберіг святинь-курганів.

І бандуристи, й чумаки
Ідуть шляхами Придніпров'я,
Металургії козаки
Вогонь долають потом з кров'ю.

Струмки дніпрової Весни,
Дзвеніть, зростайте! Хай зоріє
В блакитно-жовтому вбранні
Стяг Кобзаревої надії!

Гей, трударі-сучасники!
Коріння волі і любові
Замісимо у хліб снаги
Нащадкам долі Придніпров'я!

НАЩО ПРИЙШОВ У ЦЕЙ СВІТ?

Нащо прийшов у цей світ,
Життя своє як проживеш –
У буднях чи боротьбі?
Бо що посієш, те й пожнеш.

Геть ледарство й суєта!
Ти перерви міщанства сон.
Відроджуй власні літа,
Здолай байдужості полон.

А може, служать тобі
Лукавство та олжа без меж?
Скажи, людино, тоді
Навіщо в світі ти живеш?!

Час новітній повен справжніх ідей,
Треба вибрать тільки істинний рейс!
Треба вибрать, треба вибрать
тільки істинний рейс!

ПОВЕРТАЙСЯ

Пам’ятай про мене, згадуй у дорозі
Про щемке, таємне, що забуть не в змозі.
Слухай про новітні долі перехрестя:
Зоряно-блакитні, чесні.

То непереможні і небесні вежі:
Я і Ти – тотожність, Я плюс Ти – безмежність.
Чуєш, срібнокрилий? Бачиш, срібноокий? –
Ластівка і Сокіл.

Повертайся, ладо! Поможи, Ярило!
Як я буду рада! Господи, помилуй!
Повертайся, ладо! Поможи, Ярило!
Господи, помилуй!

Повертайся, ладо! Поможи, Ярило!
Господи, помилуй!

ЙДЕМО НАЗУСТРІЧ СЛОВУ

Йдемо назустріч Слову
Рядками Доброти,
Сторінками Любові
До вищої мети.

Найперші строфи сяють
Крізь простір і віки –
Шевченка Слово грає,
Висвітлює шляхи.

Поезій спілкування,
Сплетіння наших рим
Дають союз єднання
І молодості ритм!

Лунають хай барвисті
Мелодії пера,
Злітають мрії чисті
Із берегів Дніпра!

ХОЧЕШ, ЗАСПІВАЮ?..
Передбачення поета

...та вставайте,
кайдани порвіте...
Т.Г. Шевченко «Заповіт»

Хочеш, заспіваю ***нашу*** пісню –
Голосно, щоб за горами чути,
Дзвоном гнівним, вільним і розкутим
На Майдані збуреного міста?

Хочеш, заспіваю ***нашу*** пісню
Голосом осіннього прозріння?
Й золотом нового покоління
Спалахне нарешті сад-Вітчизна:

Над бруньками-рухами просвіти
Ранок буде завжди рожевіти,
Величчю молитви нині й прісно

З'являться у муках росту діти –
Паростки живого Заповіту!
...Хочеш, заспіваю ***нашу*** пісню?..

2003

ЗА ТОБОЮ ВИБІР МАЙБУТТЯ

Зажурились квіти мальви і шипшини,
Небо плаче від жалю й болючих втрат.
Дай нам, Боже, свято миру в Україні
Від самого Сходу до крутих Карпат!

Хай буяє розмаїттями край отчий,
Хай злітають в небо посмішки дітей!
Світ врятує доброта, краса і творчість,
Дай нам, Боже, свято миру для людей!

Скільки проплива води, відбувається подій,
Та незмінна спрага до життя.
Скільки прийде поколінь, козаків і берегинь –
За тобою вибір майбуття!

З циклу «ПОЕТИЧНІ КВАНТИ»

* * *

Малюю
Музичним Пензлем Поезії
пейзажі Розуму,
портрети Серця,
натюрморти Душі,
симфоджазові картини Тіла.
І кожна нота, буква, фарба
тріпоче вогником вагання –
чи певно вимальовую
потоки світла, звуків, пахощів
короткочасного Життя
в захопленні Любові
серед Степу безмежності?

* * *

– Чого ви плачете, мамо?
– Білі коні пронеслись повз наші вікна
і не зупинились ні на мить.
– Не плачте, бо за сльозами ви не почуєте
цокіт їхнього повернення і не побачите у вікно,
як вони пролетять знову…

* * *

Найдосконалішим здається
щойно створений – наче останній – вірш.
Тим саме мариться
нове кохання…

* * *

Вода, водичка – вічна таємниця…
А кожна крапелька несе в собі дзвін-пам'ять,
велику таємницю всіх богів.
Рух-течія несе
то крові краплину,
то бруду краплину,
то болю краплину.
То Віри краплину,
що є майбуттям…

* * *

У центрі - яскрава вистава
Гримас кінця віку-артиста:
Скрізь жовто-блакитні палатки
Розпродажу рідного міста.

* * *

Злетіла в небо горлицею –
охотник цілив з лука,
стріла відбила пір'ячко.
Пірнула в море рибою –
стріла відбила луску.
Крізь ліс побігла ланню –
стріла встромилась в бік
й зламалася…

* * *

Я знала, на що йшла.
І не хотіла чути,
Що все життя несла
Сповиті мною ж пута.

* * *

Світ молодіє від веснЯного напою –
Ефіру Космосу… І – всупереч війні.
І те, що кожен з нас за все життя накоїв,
Господь простить. Земля ж, напевно, – ні.

* * *

Перевіряйте людей на наявність отрути,
Бо підлість отруйна ще більш, ніж цикута.

* * *

Життя – це спалах.
І часу, й простору події
виблискують
як літній місяць
і крешуть іскри,
мов з-під копит коня.
До зблисків придивись –
побачиш
благословенну
нескінчЕнність.

* * *

Коли сучасний Лицар –
дорога тобі людина –
не пропонує знову й знову
руки своєї і палкого серця,
чи раптом це не означає,
що на гарячім Росінанті
мчить до млина із ним хтось інший?

* * *

Ти – наче дівчина, Вкраїно.
Схід – то вуста, покусані до крові…
Припухли від болючих сліз озера-очі.
Дороги – руки-ноги – всі в руїнах…
Здіймаються Карпати-груди
від поштовхів підземних. Тіло –
землиця рідна – хоча від вибухів вібрує,
але роджає рік-у-рік врожай розкішний.
Косиці – це поля пшеничні у буянні –
уквітчані волошками і маком.
Пульсує серце в глибині Дніпра:
Невтомно, спрагло, вільно, сильно.
Душа укутана Небесним цвітом…

Тож-бо краса Її життя незмінно-вічна!

* * *

Кохання – раритетні квіти Світу:
різнопахучі, різнокольорові…
Та жодна квіточка не має назви.

* * *

Нещастя виникає у погоні
за щастям-маревом.
Коли осмислиш –
знайдеш і причини
трагікомедії життя.

* * *

Любов – духмяний вітерець:
Хоч відчуваєш, та не бачиш.

* * *

Захоплена життям –
це у житті ***в полоні***?..

* * *

Що вболівати за всесвітні події,
тінню відбитих
на скрижалях Історії?
Що там базікати з верху Палати:
«Ми – більш-менш нічого,
менш-більш достатні…»?!
Якщо є голодна дитина на паперті…

* * *

Займатися любов'ю манекенів,
зціпивши зуби,
затуливши слух,
заплющивши очі,
щоб не бачити
дзеркала дійсності,
не чути
оркестру реалій,
прокидаючись
навіженою русалкою
у пустому дельфінарії
на берег викинутою,
солоними краплями незавершеності
для нових спрямувань вкритою,
щоб любов'ю манекенів
займатися?..

* * *

Щасти йому, Боже, – моєму народу,
Співучому, щедрому, мирному зроду!
Співай, Милосердий, Вкраїні осанну,
Завжди незалежній. І навіть – в кайданах!

* * *

Чумацький шлях по лезу бритви.
Вогні – смеркові чи досвітні?..
І пісня доньки, як молитва.
І стогін сина… Поруч – битва…

* * *

Замовкла пісня на півноті…
Застигла музика кадансу.
Прокинулася нічка вранці –
Чиї ж нащадки ми, чиї?..

* * *

Страх – в'язниця для Душі
і двері до Її руйнації.

* * *

Війна богів, війна країн,
Світоглядів, сімей і кланів…
Війна релігій, Ян та Інь,
Війна комах і динозаврів…

* * *

Світ молодіє від весняного напою,
Ефіру Космосу… і всупереч війні.
І те, що кожен з нас за все життя накоїв,
Господь простить. Земля ж, напевно, – ні.

* * *

Жага чужинної рулетки
У наших екс-маріонеток.

* * *

Страхіття наяву і в снах,
розведені мости-країни.
І кришталеві скалки фраз
В медійнім зомбі-павутинні.

* * *

Малюк у розпачі: де зникли мильні пузирі,
що кульками різдвяними ятрились?
…Так боляче, коли зникає Мрія…

* * *

Коли болить розхристана Душа,
спливає пересічна думка:
якщо б в майбутньому
можливо було день здогнати
й почати жити заново…

* * *

У нього почуття ішли з тілесного єства.
Спокус багато чи інстинкт віків?..
Хіба так чинить цар природи, мудра голова?
То може, саме так і треба жити, як серед вовків:
Серед вовчиць,
тигриць,
лисиць
та інших киць?..

* * *

Ізнов дратують – і терпляча бідність,
Розгубленість і розчарування,
І недовершеність, й штучна врода,
І правда власної провини,
І клопіт, і тужливі ноти…
Гарцює сіромаха-будень!

* * *

Посередині житнього поля,
де хліба найбільш колосисті,
майоріла на срібних вервечках
й коливалась вербова колиска.
Туди зараз же швидше ходім!

* * *

Світлані Поливоді

У срібні пелюстки троянд
занурені
і звуки поглядів, і рух Душі, й розмова рук –
то Розуму вселенського дарунки.
Найкращі в світі – серця поцілунки.

* * *

Композитору Валентині ***Фа****льковій*

Сім нот – це сім чудес – суцвіття щастя,
Коли Душа – лілея або лотос
В сузір'ях звуків – островах любові,
Де навіть прізвища початок – чиста, ***фа***йна нота.

* * *

До презентації книги Валентини Фалькової
«Родзинки» (фрагменти з музичних спектаклів)

Які рулади фарб, які контрасти!
Рядки, відзначені Натхнення Пензлем…
А Слово-Музика – неначе плахта
Вкраїнського безмежжя-Степу –
Тріпоче переливчасто, тремтливо…
То щастя? Так! Вона щаслива!

* * *

Наталі Федько

І пройде шторм, і сум злетить
У вирій разом із круками…
А поки під грудьми щемить:
То святість порівну з гріхами…

* * *

Якщо піднятися високо-високо в небо,
упрешся лобом у Вічність…

* * *

Палає Схід країни – й серце крається…
Жаскі новини заставляють
щоднини пульсувати нерви в скронях…
Це *монстри* влаштували над собою
(не лиш над нами!)
чумний бридкий експеримент.

* * *

Мить, навіть найприємніша, минає…
Нездійсненне залишає згусток болі…
– А скільки часу в мене є?
– У тебе є Отепер.

* * *

Злітає душа аж до Раю,
Мов тане зітхання луни.
Селяни до ночі співають
На Трійцю царинні* пісні.

---

*Царинні пісні («царина» – край села, поле за селом) – пісні, які співали на Трійцю під час обходу поля з метою оберегти від природних стихій, лиха, епідемій.

* * *

Стаккато дощу, промінчиком сонця
Постукаю я у кожне віконце!

* * *

Зметнула горобина в зламі віти-руки
із червоніючими нігтиками ягід.
Так жінка, що дзвінка чи зустрічі чекає,
своїми витонченими руками
комусь махає і махає із вікна
та, помилившись, застигає…

* * *

Хтось про Вкраїну цікаво сказав:
«Це ангелів світ, що дрімають…»
Тільки того той філософ не знав:
Ми – ангели нашого краю –
Дрімаєм, коли не чіпають!

* * *

Усюди по світах олжа й омана…
Пантелеймон Куліш

– Що залишає згусток болі?
– Дитинства привиди казкові,
Юнацтва нездійсненні мрії…
– А зараз?
– То війна-повія.
Олжа усюди і омана…
І, замість серця, в грудях – рана…

* * *

Чому ці вени, як всохлі ріки,
Не чутно пульсу, не видно світла?!
Тому що в небі – новітня хмара.
Новітня хмара – нова душа…

* * *

Дитяча мрія – збудувати часоліт –
Це нині із життям моїм умова:
Болюче поривання до минулих літ,
Коли були ще всі живі (ж-и-в-і!) й здорові…

09.05.17 – дев'ятини по письменнику і барду
Якову Зоріну.

* * *

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТЬ років. Восьме травня.
Поцілунку ПЕРШОГО в житті
Присмак і щемливий, і забавний,
І бентежний – вражень асорті.

Той юнак моїм став чоловіком
За два роки після цього дня…
…І тому мене вважають всі реліктом:
Мої друзі і моя рідня.

* * *

Бувають легкокрилі ночі.
Бувають тяжко-сизі дні.
Надіньте шляпу, мудрий отче, –
Думки злітають з голови!

* * *

Не все так добре в нашім домі.
Чвалає совість попід тином…

* * *
Щастя з часом відсувається все далі.
Але одного чудового ранку…

* * *
А чи готовий дати
належну відсіч лиходіям,
що смак мистецький глядача псують?..

* * *
Життя – мережива юдольні, які плетеш для себе сам.

* * *
Творчості багатоцвіття – сутність цивілізації.
На зламах історії з'являються генії –
Леонардо да Вінчі, Марчук, Котляревський.
У Природи, що вакууму не терпить,
є енергія творення.
І якщо вона не затребувана
чи твоїм, чи іншим народом,
то сама, бува, подорожує,
вибираючи Богом відмічених людей.

* * *
Квітень-веснень! Краса неземна!
Все квітує і все прагне жити,
Царювати, кохати-любити.
Хай не рветься між нами струна!

* * *
Життя просочене складним бажанням
Пізнати Нездійсненного закони:
Чи існувати в рамках коливання
Земного маятника власних знань, і…
Чи далебі втекти з цієї зони?!

* * *
Час – непізнаність плюс невідомість,
вічномить безкінечна для нас.
Простір – Хронос абстрактний, безмежний,
вічностеп у земних кольорах…
Я ж – дальтонік, що хоче напевне
милуватись палітрою неба…

* * *

Коли туман килимом осідає,
і вся природа затихає –
то небо на планету сходить,
і ангели спускаються негайно.
Вони відшукують безвинні Душі
полеглих укро-воїнів
й підносять Їх у Небес палати.

* * *

Що має планетарну сутність?
Ясновельможна Творчість.

* * *

«…а покірні вспадкують землю,
і зарозкошують миром великим!»
Псалми 37 (36:11)

Благословенні ті, яких женуть,
Яких через століття переслідують.
Благословенні ті, які бажають миру,
Які покірні, смирні, безвідмовні –
Тому, що успадковують цей світ
саме вони.

Науково-популярне видання

Олена ШВЕЦЬ-ВАСІНА
Поезія – Мелодія Палітри
Поезії

Автор проекту – Еліна Заржицька
Коректор – Валентина Кравцова
Комп'ютерне макетування та дизайн – Валентина Кравцова

ISBN 978-617-95049-1-4
УДК 821.161.2(477.63)

Підписано до друку
Формат Папір Друк
Ум. друк. арк

. Зам. № _____

Олена Іванівна Швець-Васіна – поетеса, композитор, народилася 27.08.1950 р. у Запорізькій області. Закінчила фізичний факультет Дніпропетровського держуніверситету, за професією – культорганізатор Шевченківського відділу Дніпровського міського територіального центру ветеранів.

Член Конгресу літераторів України, секції дитячої та юнацької літератури «Джерело» при Національній спілці письменників України Дніпропетровської області, журі конкурсів дитячої та юнацької літератури, у т.ч. щорічного Міжнародного фестивалю дитячої творчості «Чарівна книжка». Член редколегії міжнародного літературного альманаху «Форум», оргкомітету міжнародного фестивалю літературних видань «Рідкісний птах». Автор 6-ти книг поезії, публікацій в колективних збірниках, ЗМІ та Інтернеті.

Автор і виконавець пісень. Закінчила Дніпропетровську дитячу музичну школу №6 по класу фортепіано. Член Асоціації композиторів Дніпропетровського обласного відділення Національної Всеукраїнської музичної спілки (НВМС), дипломантка конкурсів вокальної музики «Натхненний дует Придніпров'я», Пленумів «Композитори – дітям і юнацтву». У доробку авторки десятки пісень на власні вірші, на вірші поетів України і української діаспори. Її вірші покладені на музику композиторами Придніпров'я; за її сценарієм композитор, Відмінник культури України, член Асоціації композиторів НВМС Валентина Фалькова написала і зробила постановку музичного спектаклю «Музичний бал» для авторського дитячого музичного театру «Надія» при ДДМШ № 3 і Будинку вчених м. Дніпропетровська (2010).

Одна з авторів, репрезентованих у всеукраїнському імідж-календарі «Обличчя Дніпропетровщини 2008 року».

Лауреат літературної премії ім. О. Гончара, ім. В. Сосюри, ім. П. Куліша, міжнародного фестивалю альманахів «Рідкісний птах» (Дніпропетровськ, 2013), «Зірка Різдва» (Запоріжжя, 2016), регіонального конкурсу «Подаруємо дітям казку» (проект ГО «ЖІНКИ плюс», Дніпро, 2020); фіналіст міжнародного конкурсу «Корнійчуковська премія» (Одеса, 2016), Всеукраїнського фестивалю поезії «Ан Т-Р-Акт» м. Херсон (2018).